

Gazeta învățămîntului

Organ al Ministerului Învățămîntului și Culturii și al Uniunii Sindicatelor din Instituțiile de Învățămînt și Cultură

Anul XII nr. 602

vineri 3 martie 1961

8 pagini 25 bani

Poporul își alege reprezentanții

La 5 martie, milioane de oameni ai muncii de la orașe și sate vor păși în fața urnelor pentru a-și alege reprezentanții la Marea Adunare Națională și în staturile populare.

Alegerile ce vor avea loc, ca și întreaga desfășurare a campaniei electorale, constituie o nouă mărturie a superiorității democrației noastre socialiste, la temelia căreia se află lichidarea exploatarei omului de către om, conducerea statului de către oamenii muncii, cărora regimul nostru de democrație populară le asigură cele mai largi posibilități de a participa la gospodărirea treburilor obștești. Precum se știe, democrația noastră socialistă asigură adevăratul vot universal — toți cetățenii care au împlinit vârsta de 18 ani, fără deosebire de naționalitate, sex, religie, grad de cultură, profesie sau durata domiciliului avînd dreptul de a alege. Candidații F.D.P. propuși de oamenii muncii în adunările cetățenești, se numără printre elementele cele mai capabile, mai devotate construcției socialiste. Felul profund democratic de desemnare a candidaților face ca deputații în Marea Adunare Națională și în staturile populare să fie reprezentanți autentici ai poporului, ieșiți din rîndurile muncitorilor, țăranilor și intelectualilor înaintați, din rîndurile femeilor și tinerilor, ale oamenilor muncii romîni și de alte naționalități.

Este o deosebire ca de la cer: la pămînt între felul în care se desfășoară astăzi alegerile și situația existentă în trecut. În căm de tristă amăgire, alegerile luau înfățișarea unor farse sinistre, legile burgheze lipsind milioane de cetățeni de dreptul de a vota. În felul acesta, în parlament, în conducerea prefecturilor și primăriilor, în consiliile județene și comunale ajungeau reprezentanții moșierilor, fabricanților, bancherilor, iar toate problemele de stat erau hotărîte în spatele ușilor zăvorâte, pe ascuns de popor și fără consultarea lui.

Vremurile acelea au apus pentru totdeauna. În România a învins socialismul, a fost înlăturată exploatarea omului de către om. Poporul muncitor este deplin stăpîn pe munca lui, stăpîn în țara lui liberă și independentă.

Muncitorii, țăranii, intelectualii simt tot mai puternic că tot ceea ce se înfăptuiește astăzi în țara noastră este spre binele și în folosul lor. Pe temelia trainică și sănătoasă a realizărilor dobîndite în creșterea puterii economice a patriei, s-a ridicat simțitor nivelul de trai al oamenilor muncii. Sporirea salariilor și pensiilor, introducerea alocației de stat pentru copii, micșorarea sau desființarea impozitelor pe salarii, reducerile de prețuri, construcțiile de locuințe, îmbunătățirea continuă a aprovizionării populației, grija intensă pentru sănătatea publică, mai buna gospodărire a orașelor și satelor — toate acestea se răsfrîng în viața fiecărei familii, în viața fiecărui om al muncii.

Slujitorii devotați ai școlii — educatoarele, învățătorii, profesorii — au simțit desigur, în ridicarea propriului lor nivel de trai, toate aceste realizări. Cadrele didactice, a căror muncă este respectată și prețuită în țara noastră, se bucură de grija partidului și statului democrat-popular. Cîtă deo-

sebiră între viața lor de astăzi și cea din trecut! În anul 1937 un învățător dobrogean scria într-o publicație a vremii: „Noi, învățătorii satelor, mincăm o dată pe zi și de mai multe ori nimic. Leada nu ni se plătește cîte cincisăse luni în șir. După umiltoare rugămîni, primim de la cite un localnic mai cuprins o strachină de mălai. Soțiile ne sînt bolnave, sobele ne sînt reci”. Primul ministru al României de atunci se adresa însă învățătorilor cu recomandarea cinică: „Dacă nu mai puteți răbda, aruncați-vă în mare, că tot sînteți prea mulți”. Așa arăta „grija” statului burghezo-moșieresc pentru slujitorii școlilor.

Regimul democrat-popular s-a străduit să creeze învățătorilor și profesorilor din fiecare școală condițiile materiale necesare pentru a-și consacra toate forțele educării tinerelor generații. Numeroși pedagogi au fost distinși cu ordine și medalii, cu titlul de profesor sau învățător fruntaș, iar astăzi sute de cadre didactice au cinstea să candideze în alegeri.

Mîndru de succesele obținute, în plină înflorire a forțelor sale creatoare, poporul nostru privește cu încredere spre viitor. Am ajuns pe o culme de pe care ni se înfățișează limpede priveliștea viitorului minunat al patriei noastre. Conduși de partid mergem cu pași mari mal departe, spre desăvîrșirea construcției socialiste, care ne deschide larg porțile comunismului.

Pentru fiecare dintre noi e limpede că dacă am dobîndi minunate succese în lucrarea unei vieți noi, dacă trăim din ce în ce mai bine și avem certitudinea că fiecare zi ne va aduce noi victorii, aceasia se datorește faptului că la cîrma țării se află Partidul Muncitoresc Român, neobosit luptător pentru fericirea maselor muncitoare. Poporul nostru, antrenat astăzi, în cinstea glorioasei aniversări a partidului, în largă întrecere socialistă pentru produse de calitate superioară, știe că izvorul marilor succese dobîndite pînă acum și chează înfăptuirii mărețelor obiective conturate pentru anii ce vin stau în conducerea de către partidul clasei muncitoare, în politica lui marxist-leninistă, înțeleaptă și clarvăzătoare. De aceea, votul pe care milioane de muncitori, țărani și intelectuali îl vor da la 5 martie candidaților F.D.P. va fi o minunată expresie a dragostei lor profunde și atașamentului lor neclintit față de partid, a unității întregului nostru popor în jurul partidului. El va reflecta încă o dată hotărîrea noastră de a înfăptui mărețul program elaborat de cel de al III-lea Congres al P.M.R., de a munci cu rîvnă pentru desăvîrșirea construcției socialiste în patria noastră. Votînd candidații F.D.P., masele de oameni ai muncii vor vota totodată pentru politica externă promovată de partid, de statul democrat-popular, politică de coexistență pașnică, de luptă pentru destinderea internațională și colaborare între popoare, pentru zădărnicierea unelților războinice ale cercurilor imperialiste, pentru dezarmare generală și totală, pentru asigurarea unei păci trainice în lume.

Votul pe care-l vom da ca candidaților F.D.P. și pe care-l vom întări prin noi realizări în munca noastră va fi deci un vot pentru înflorirea patriei socialiste, pentru pace și bunăstare.

Trăiască victoria în alegeri a Frontului Democrației Populare!

ÎN CINSTEA GLORIOASEI ANIVERSĂRI A PARTIDULUI

Muncă de calitate înaltă

Partidul nostru va împlini anul acesta, la 8 mai, patru decenii de existență — 40 de ani de activitate neobosită dusă pentru triumful ideilor marxism-leninismului, 40 de ani de luptă dîră și neînfrîcată pentru eliberarea poporului muncitor din exploatare, pentru a da conținut nou vieții în patria noastră, conținutul luminos al socialismului.

Nu numai comuniștii, dar și oamenii muncii fără de partid iubesc ca lumina ochilor partidul, care duce întregul nostru popor spre împlinirea de o măreție nevisată, spre o viață plină de bucurii și de belșug. Toți se pregătesc cu entuziasm să întîmpine această mare zi de sărbătoare a oamenilor muncii din patria noastră. Realizări cu totul deosebite, realizări cît mai multe și cît mai bune — cu aceste daruri se pregătesc muncitorii, țăranii și intelectuali din toate colțurile patriei să sărbătorească ziua cînd se vor împlini 40 de ani de la nașterea partidului. Eforturile fiecăruia întesc spre produse de înaltă calitate care — așa cum se arată în Directivele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român — „prin însușirile și gradul lor de finisare să satisfacă cît mai complet cele mai exigente cerințe ale celor ce le folosesc, să reflecte înaltă calificare și măiestria celor ce le-au produs, ridicîndu-se astfel la nivelul celor mai perfecționate produse asemănătoare de pe piața mondială”.

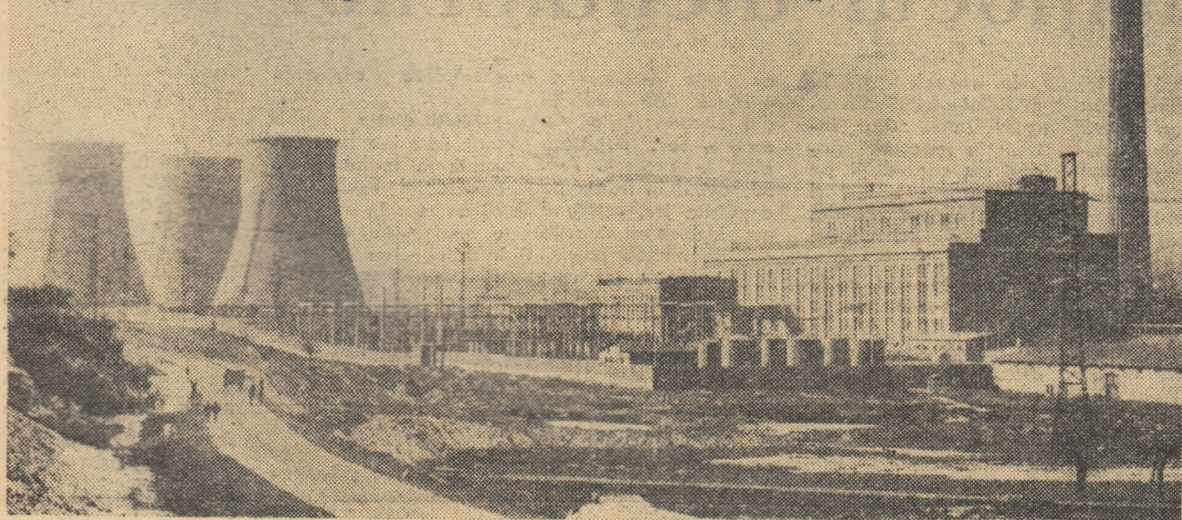
Lupta pentru calitate, pentru îmbunătățirea substanțială a conținutului întregii activități constituie o preocupare vie și pentru oamenii muncii care lucrează pe tărîmul învățămîntului. Adînc recunoscători partidului pentru viața tot mai frumoasă pe care le-o făurește, pentru condițiile minunate create școlii, muncii din învățămînt, învățătorii și profesorii socotesc drept o înaltă datorie a lor să răspundă grijii ce li se arată prin noi și mari înfăptuiri în educarea comunistă a tinerelor generații.

Lecții bine pregătite, ținute la un nivel ridicat, grija deosebită pentru legarea strînsă a predării de viață, de practica construcției socialiste, întărirea continuă a educației patriotice și internaționaliste a elevilor — iată cîteva din obiectivele pe care cadrele didactice sînt hotărîte să le îndeplinească pentru a contribui la ridicarea calitativă a procesului de învățămînt, alăturîndu-se astfel luptei pentru o calitate înaltă pe care o duc masele muncitoare în cinstea aniversării a 40 de ani de existență a partidului nostru. În acest scop ele caută să-și perfecționeze pregătirea profesională, să-și ridice nivelul ideologic — chează și principală a unei munci de înaltă calitate. Studiind cu grijă documentele partidului nostru, documentele Constituției de la Moscova a reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești, oamenii muncii care lucrează pe tărîmul școlii cunosc mai profund problemele teoretice și practice ale construirii socialismului în patria noastră, ale mișcării comuniste și muncitorești internaționale, sînt mai puternic înarmați pentru descoperirea și combaterea oricăror denaturări și deformări ale teoriei marxist-leniniste, a oricăror manifestări ale ideologiei burgheze în activitatea de învățămînt. Pentru cei ce-și desfășoară activitatea pe tărîmul școlii aceste prețioase documente sînt un bogat izvor de învățămînt, un sprijin serios în munca desfășurată în vederea pregătirii pentru viață a tinerelor generații, în vederea educării ei în spiritul înaltelor virtuți comuniste.

În întîmpinarea glorioasei aniversări a partidului învățătorii și profesorii din școlile patriei noastre fac mai larg cunoscute în școală și în afara ei, prin mijloacele ce le stau la îndemînă, glorioasele tradiții ale luptei eroice duse de clasa muncitoare condusă de partid, minunatele înfăptuiri pe care oamenii muncii le-au obținut sub conducerea lui înțeleaptă. Împreună cu elevii lor, învățătorii, profesorii, diriginții organizează vizite la Muzeul de Istorie a Partidului, la Muzeul Doftana, la Casele memoriale, în diferite locuri istorice, organizează variate manifestări care oferă celor mici posibilitatea să cunoască noi amănunte despre lupta dusă de partid în trecut și astăzi pentru fericirea și bunăstarea celor mulți, le adîncesc dorința de a sluji cu dragoste și devotament cauza partidului clasei muncitoare. Cu multă grijă și dragoste ajută învățătorii, profesorii, diriginții și directorii școlilor la pregătirea primirii în organizația de pionieri a promoției „40 de ani de la crearea Partidului Comunist din România”.

Astfel se pregătesc învățătorii și profesorii să întîmpine marea sărbătoare de la 8 mai, convinși că nu există lucră mai nobilă prin care să poată aduce cinstea partidului decît pregătirea unui tineret demn de înfăptuirile mărețe ce au loc sub ochii noștri în minunata epocă socialistă.

Construcție a socialismului

Termocentrala Paroseni din regiunea Hune doara

ȚARA SE PREGĂTEȘTE DE ALEGERI

Școală, carte pentru toți

Cele două linii negre încrucșate se lăfăiau sfidătoare alături de inscripția mărunț: semnătura. Le înfilneal nu numai în contractele de angajare încheiate de patroni, ci și în actele oficiale ale instituțiilor de stat. În concepția guvernărilor de atunci această făcea, probabil, parte din „pitorescul” țării: să alle și străinătatea că România burghez-moșierească avea 4.000.000 de analfabeți, 4.000.000 de oameni care apăseau deasupra celor două linii negre încrucșate amprenta muiată în tuș a unui deget. Familii întregi nu cunoșteau slovele cărții. Cind fiul de la cătămle trimitea celor de acasă, de la țară, câteva rânduri scrise de un tânăr mai luminat, părinții trebuiau să bată îndelung ușițele pînă găseau pe cineva care să le ctească scrisoarea. Orinduirea burghez-moșierească ridicase în fața aspirațiilor către cultură ale oamenilor muncii — ca și în fața aspirațiilor lor pentru o viață mai bună — un zid întunecat.

Zidul acesta a fost sfărîmat pentru totdeauna. Lumina a izbucnit, triumfătoare, în viața orașelor, în viața satelor. Lăcșurii noi de cultură, luminose, s-au înălțat în cartierelor muncitorești; a pătruns în limbajul curent o noțiune nouă — școală medie sătească. Porțile tuturor acestor școli sînt larg deschise pentru copiii celor mulți, pentru copiii constructorilor socialismului.

În trecut școala se înfățișa celor mulți ca o seară cu o singură

treaptă — și aceea subredă, gata să se năruie: învățămîntul primar.

Cine putea trece dincolo, peste vămile străjuite de burghezie? Să consultăm o clipă statisticele. În anul școlar 1938/39 urmau cursurile echivalente claselor V-VII ale școlii de 7 ani 119.110 elevi, din care marea majoritate erau recrutați din familiile burgheze. În acest an școlar numărul elevilor din clasele V-VII este de 781.410, adică de peste 6 ori mai mare; marea majoritate sînt, bine înțeles, fii de muncitori și colectivști. La fel de eloventă este compararea numărului de elevi din școlile medii. În anul școlar 1938/1939 cifra totală a elevilor din cursul superior de liceu era de 29.004. Cîteva procente, atîta era în cadrul lor proporția fiilor de muncitori și țărani muncitori. Astăzi urmează cursurile școlilor medii de zi 141.161 de elevi, care sînt în totalitate lor fiii celor ce muncesc.

Cu ce începeau să amăgească în trecut oficialitățile setea de cultură a fiilor de oameni ai muncii care cu nefericite greutăți izbuteau să răzbească în școli mai înalte? Cu o pseudoștiință ruptă de viață, imbecilități de misticism, puseistă. Absolvenții școlilor elementare din anii noștri și-au însușit la cursuri mai multe cunoștințe științifice de bază, mai multe noțiuni legate de tehnica producției decît stăpîneau majoritatea buclăreșilor din anii dinaintea lui 23 August 1944.

În secțiile marelui combinat siderurgic de la Hunedoara, la uzinele „23 August”, la uzinele „Iosif Ranghet” din Arad, în fața tablourilor de comandă ale laminarului din Roman, ale combinatei chimice din Borznea, Băvinești sau Goroza, pe ogorele gospodăriei agricole de stat din

Chirnogeni, în serele Stațiunii experimentale de la Turda, în fiecare fabrică, uzină, unitate agricolă socialistă, întilnești nenumărați tineri ale căror biografii cuprind numeroase trăsături comune. Iată prima dintre aceste trăsături: tinerii în salopete sau halate albe sînt absolvenți ai școlilor profesionale și tehnice din promoția ultimilor 15 ani. Ei s-au format pe băncile și în atelierle școlilor profesionale și tehnice, a căror rețea constituie un uriaș și impresionant izvor de cadre pentru producție. Patria noastră, care va deveni în anii șesenalului o țară industrială avansată, cu o agricultură complex dezvoltată, dispune astăzi de peste 750 de unități școlare care pregătesc cadre pentru sute de specialități din toate sectoarele industriei și agriculturii socialiste, ale ocrotirii sănătății etc. 180.000 de tineri învață astăzi în aceste școli — și rîndurile lor cresc mereu, an de an. Numai în anii șesenalului noile cadre pe care le vor da producției școlile profesionale și tehnice vor fi în număr de 350.000.

Încă de pe acum Combinatul siderurgic de la Galați trăiește nu numai în planurile inginerilor și în primele lucrări de amplasare efectuate la marginea orașului dinaintea, ci și în clasele de Jurnalistică, Științe și Lămuriri care sînt pregătite încă de pe acum în cetățile steiului de la Hunedoara și Reșița. În centrele școlare de petrol-chimie din Borznea și Ploiești sînt pregătii viitorii operatori chimici ai combinatului de uzine de la Popești-Leordeni. La Centrul școlar „Filimon Sirbu” din Capitală se formează muncitorii noilor fabrici ale industriei alimentare.

Vor fi 35.000! Unii parți

și energii noi datorite socialismului.

Ați observat că majoritatea tinerilor muncitori din promoțiile ultimului deceniu și jumătate sînt însuflețiți de dorința de a-și îmbogăți neconținut cunoștințele de cultură generală — fizică, matematică, istorie, geografie, naturale, literatură. Iată o altă trăsătură comună importantă a majorității acestor tineri: merg mai departe pe drumul școlii. La ceasul cînd încep să coboare umbrele inserării se așează în băncile școlilor și secțiilor serale de cultură generală peste 90.000 de tineri. Clasa a VIII-a, a IX-a, a X-a, a XI-a... Apoi institutul de învățămînt superior...

90.000 de metalurgiști, mineri, petroliști, constructori, țărani colectivști sau muncitori pe ogorele gospodăriilor agricole de stat vor constitui numai peste cîteva ani o nouă generație de intelectuali, crescută din rîndurile clasei muncitoare.

Priviți, alături de marile uzine, școlile serale în care învață acești tineri. Lîngă fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej” s-a înălțat nu de mult una din cele mai moderne construcții școlare, în care seara învață tinerii muncitori ai fabricii. O clădire asemănătoare, destinată aceluiași scop, găsceți și în apropierea uzinelor „Grigore Preteasa” și în multe alte părți în Capitală, la Brașov, la Cluj, în nenumărate localități. Pe întreg cuprinsul patriei sînt astăzi peste 500 de școli și secții serale pentru tinerii muncitori și țărani muncitori.

Școli, Mu și mi de școli pentru întreg țărutul patriei.

Țara noastră este astăzi una din primele țări din lume în ceea ce privește cheltuielile în domeniul învățămîntului.

Se dezvoltă învățămîntul în regiunea Galați

Campania alegerilor de deputați pentru Marea Adunare Națională și pentru sfaturile populare este un prilej de trecere în revistă a realizărilor obținute în patria noastră în anii regimului democrat-popular. Alături de întregul nostru popor oamenii muncii din regiunea Galați au obținut, sub conducerea partidului, realizări însemnate în toate domeniile de activitate, printre care, la loc de frunte, se înscriu și cele din domeniul învățămîntului.

În regiunea Galați, de pildă, funcționează astăzi 460 grădinițe de copii cu 642 educatoare, în care sînt înscriși peste 19.600 copii. Cu numai 20 de ani în urmă, în 1938/39, în întreaga regiune existau doar 54 grădinițe, cu 64 educatoare și 2836 copii. Numărul unităților școlare a crescut față de anul 1938/39 de la 602 la 761, iar al elevilor de la 96.591 la peste 152.000. În același timp a crescut numărul cadrelor didactice, de la 2.919 la peste 5.500.

O înfăptuire deosebită obținută în regiunea Galați o constituie progresul realizat în generalizarea învățămîntului de 7 ani, care cuprinde acum peste 95 la sută din numărul absolvenților clasei a V-a. Organele locale au luat din vreme, în acest scop, o serie de măsuri. Astfel, s-au înființat 101 școli noi de 7 ani și s-au dat în folosință în anul 1960 un număr de 162 săli noi de clasă. Pentru anul 1961 s-a prevăzut construirea a încă 283 săli de clasă, ceea ce va asigura condiții și mai bune în privința încheierii generalizării învățămîntului de 7 ani încă din anul școlar viitor.

Sume importante au fost alocate și pentru înzestrarea școlilor cu mobilier și material didactic. Numai în ultimul an s-au cheltuit în regiune, din bugetul statului, 4.560.000 lei pentru mobilier și 1.190.000 lei pentru material didactic.

Realizările obținute în regiunea Galați în toate domeniile, ca și în învățămînt, constituie încă o dovadă a grijii permanente pe care partidul și guvernul o acordă ridicării nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii, instruirii și educării tineretului.

C. M.

FAȚA DE ANUL ȘCOLAR 1938-39, ÎN ANUL ȘCOLAR 1959-60 A CREȘTUT NUMĂRUL DE ȘCOLI DE 7 ANI de: **6,7 ori**
ELEVI DIN ȘCOLILE MEDII de: **7 ori**

NUMĂRUL ȘCOLILOR ȘI SECȚIILOR MEDII DE CULTURĂ GENERALĂ, PROFESIONALE ȘI TEHNICE

435000 astăzi

88500 în 1938

ÎN PERIOADA 1960-1965 SE VOR CONSTRUI **15000** SĂLI DE CLASĂ

In mijlocul alegătorilor

Alegătorii din orașul Brăila acordă multă prețuire muncii neobosite desfășurate de cadrele didactice din localitate pentru instruirea și educarea copiilor și tineretului. De aceea, cei mai merituoși învățători și profesori din Brăila au fost propuși, alături de numeroși oameni ai muncii, candidați din partea Frontului Democratice Popular pentru alegerile de deputați în Marea Adunare Națională și în sfaturile populare. Profesoara Elena Andrei, directoarea

Școlii de 7 ani nr. 15, de pildă, candidoază pentru a doua oară în alegerile de deputați pentru statul popular al orașului Brăila, în circumscripția electorală orășenească nr. 168. Radu Ciucă, șeful secției orășenești de învățămînt și cultură, este propus pentru a treia oară candidat în circumscripția electorală orășenească nr. 142, iar profesoara Dumitru Mocioiu candidoază în alegerile de deputați pentru statul popular al regiunii Galați.

În ultimele săptămîni, alegătorii din orașul Brăila s-au întilnit în repetate rînduri cu candidații pe care i-au propus și cărora le vor acorda, cu toată încrederea, voturile lor. Peste 150 de cetățeni au participat la una din întilnirile ce au avut loc între candidata Elena Andrei și alegătorii. Ei o apreciază pe candidată ca pe o bună profesoară și ca o membră activă a comitetului executiv al statului popular orășenesc. Profesoara Elena Andrei a răspuns

cu cinste încrederea acordată de cetățenii din circumscripția în care a fost deputat pînă în prezent. Astfel, avînd în frunte pe deputata lor, cetățenii au efectuat numeroase ore de muncă patriotică pentru pavarea unei porțiuni din trotuarul străzii și pentru instalarea unei conducte de apă pe o lungime de circa 250 m, iar acum și-au luat angajamentul să înfrumusețeze împreună parcul Kiseleff și să întrețină în condițiuni

Votez
candidații
F. D. P.

Am participat recent la cîteva întilniri ale alegătorilor cu candidații Frontului Democratice Popular pentru alegerile de deputați în Marea Adunare Națională și sfaturile populare.

Am ascultat cuvîntul sincer roșit cu prilejul acestor întilniri de către cetățenii din Capitala patriei noastre și mi s-a întărit și mai mult încrederea că poporul nostru muncitor realizează, sub îndrumarea înțeleaptă a Partidului Muncitoresc Român, o operă măreață de transformare profundă a vieții noastre pe calea socialismului biruitoare. Sînt mîndru că aparțin acestei generații care construiește cu atît elan și cu atît încredere această viață nouă și plină de măreție.

În toate aceste întilniri alegătorii s-au întrecut să arate, în cuvinte simple și clare, înfăptuirile care s-au înscris, cu fiecare etapă de muncă și cu fiecare an, la bilanțul succeselor regimului nostru democrat-popular. Uriașele construcții socialiste din patria noastră, avîndul și dezvoltarea fără precedent a tuturor ramurilor economiei și culturii și, printre ele, avîntul și dezvoltarea învățămîntului de toate gradele nu se pot cuprinde în cuvinte, oricît de mălănușit ar fi formulat; nici cuprerea și nici egalul a condițiilor de viață și de muncă ale întregului nostru popor; nici bucuriile de astăzi ale copiilor noștri, nici perspectivele luminoase ale tineretului nostru, care și poate îndeplini visurile cele mai îndrăznețe.

M-am cuprins, cu o emoție fiercască, și triste adușuri emise despre ceea ce o fost cîndra, atunci, de demult, în ceaaltă parte a istoriei poporului nostru.

M-am ridicat și eu la cuvînt și mi-am spus toată hotărîrea mea ca cetățean și ca pedagog: voi vota în alegerile de la 5 martie pentru candidații Frontului Democratice Popular. Și voi vota astfel pentru că am certitudinea că acești candidați, ca deputați aleși, vor lupta umăr la umăr cu întregul nostru popor pentru înfăptuirea mărețului program trasat de partid pentru desăvîrșirea construcției socialismului în patria noastră.

Prof. V. I. Iliescu
directorul Școlii medii „Gheorghe Lazăr” din București

M. Costin

Dirigintele, coordonator al activității clasei

Evitarea supraîncărcării elevilor sau eliminarea supraîncărcării lor, atunci când se manifestă, trebuie să se aleasă în centrul preocupării organelor de învățământ și ale școlii. Măsurile luate în ultimul timp în legătură cu înlăturarea supraîncărcării vor fi eficiente numai în măsura în care toți cei care se ocupă de munca școlară își vor da contribuția la aplicarea lor.

Printre factorii chemați la aplicarea măsurilor luate de Minister și C.C. al U.T.M. cu privire la înlăturarea supraîncărcării elevilor, diriginții claselor ocupă un rol central; ei sînt chemați să coordoneze întreaga activitate ce se desfășoară cu elevii clasei lor.

Poate dirigintele să facă acest lucru? În afară de faptul că răspunsul la această întrebare nu poate fi decât afirmativ, el mai trebuie completat: numai dirigintele poate asigura cu succes coordonarea activității elevilor clasei.

Dirigintele este în contact nemijlocit cu elevii, cunoaște cel mai bine condițiile, condițiile lor de lucru. În același timp el are o legătură permanentă cu profesorii clasei și cu părinții elevilor și lucrează în strînsă colaborare cu organizația U.T.M. sau organizația de pionieri. Așa stînd lucrurile, dirigintele nu are numai cele mai largi posibilități să-și dea seama în ce măsură pot elevii să facă față sarcinilor școlare și celor extrașcolare, dar poate și să ia măsuri eficiente pentru înlăturarea a tot ce este de prisos sau exagerat, în așa fel încît elevilor să le rămînă timp suficient pentru a putea să-și însușească în mod corespunzător cunoștințele prevăzute în programa clasei respective și să le rămînă și timpul necesar pentru reconfortare.

Principalele aspecte în legătură cu evitarea supraîncărcării elevilor care depind de modul cum dirigintele își îndeplinește sarcina de coordonare privesc temele scrisor ce se dau elevilor pentru a fi efectuate acasă, programarea temelor și a lucrărilor de control curent, activitățile în afară de clasă și școală, precum și activitățile obștești la care sînt antrenați aceștia.

Practic, pînă la sfîrșitul săptămîinii dirigintele va trebui să găsească posibilitatea de a discuta cu profesorii clasei despre temele pe care aceștia intenționează să le dea elevilor pentru săptămîina următoare. Atunci cînd temele stabilite de profesori depășesc limitele prevăzute de instrucțiunile ministerului, dirigintele va atrage atenția asupra acestui lucru, pentru a se ajunge la un volum de muncă rațional. Dacă în rezolvarea acestei probleme se ivesc greutăți dirigintele poate organiza o discuție comună cu toți profesorii clasei, spre sfîrșitul săptămîinii, pentru ca împreună să stabilească, pe zile, la ce obiecte li se vor da elevilor teme și ce volume vor avea acestea.

Sistemul de legătură a dirigintelui cu profesorii clasei pentru precizarea volumului temelor care li se dau elevilor pentru acasă va fi stabilit în funcție de condițiile concrete ale muncii fiecărei școli și se va îmbunătăți pe baza experienței pe care o vor căpăta ele în această direcție. Desigur, la început programarea temelor va merge mai greu, mai anevoios, dar în scurt timp imperfecțiunile siste-

mului adoptat vor putea fi înlăturate.

Unele școli folosesc, cu succes, în acest scop locul rezervat temelor pentru acasă în jurnalul clasei. Alte școli au găsit o altă cale, după părerea noastră de asemenea potrivită, pentru ca diriginții să ia cunoștință de temele pe care le au de efectuat elevii clasei lor. Acestea au introdus pentru fiecare clasă în parte „caietul de teme”, care se află permanent în cancelarie. În acest caiet fiecare din profesorii clasei notează temele pe care le va da elevilor săi, precizînd volumul acestora și timpul aproximativ necesar pentru efectuarea lor. Pînă la sfîrșitul săptămîinii în caietele claselor sînt trecute toate temele care urmează a fi date elevilor în săptămîina următoare. Fiecare diriginte cercetează caietul clasei sale. Făcînd săptămîinal acest lucru și controlînd în ce măsură elevii pot să răspundă sarcinilor, dirigintele poate propune unele modificări în volumul sau în caracterul temelor.

Există la mulți profesori tendința de a programa tezele în ultimele ore ale trimestrului, pentru a avea posibilitatea să aleagă subiectele din întreaga materie predată. Pe de altă parte, datorită faptului că unii profesori nu-i ascultă pe elevi în primele săptămîni de curs, mulți dintre aceștia rămîn fără note, ascultarea se îngreună spre sfîrșitul trimestrului sau se dau extemporale în aceeași perioadă în care se dau tezele. În afară de aceste „metode”, unii profesori dau „extemporale anunțate” pe care le programează, de obicei, după recapitulări, iar în unele cazuri în aceleași zile cînd sînt programate teze. Astfel tezele și extemporalele, cit și ascultarea multor elevi în perioada încheierii trimestrului devin mijloace serioase de supraîncărcare.

Pentru a se evita acest lucru, dirigintele trebuie să vegheze ca elevii să fie ascultați, la toate obiectele, în întreaga perioadă a trimestrului, iar programarea temelor și a extemporalelor să se facă cu mult discernămint, avînd grijă ca „inovațiile” privind „extemporalele anunțate” date după perioada de recapitulare să fie înlăturate din practica muncii.

Ținem să precizăm că toate aceste probleme legate de munca lui de coordonator al activității ce se desfășoară cu elevii clasei dirigintele le discută cu profesorii și le soluționează împreună cu ei sau, dacă este cazul, cu sprijinul directorului. Dirigintele nu dă însă dispoziții profesorilor, nu conduce munca lor.

Sînt cunoscute indicațiile comune ale M.I.C. și C.C. al U.T.M. în privința activităților obștești și a celor în afară de clasă și de școală ale elevilor. Și în aplicarea acestora dirigintele are un mare rol. Împreună cu organizațiile U.T.M. și de pionieri, el trebuie să programeze în așa fel participarea elevilor la diferite activități, încît aceasta să nu depășească timpul prevăzut. El trebuie să lămurească totodată pe acei părinți care îi antrenează pe copiii lor la activități suplimentare (cursuri de balet, de pian, de limbi străine etc.) că procedează greșit, contribuind mult la supraîncărcarea elevilor.

Nici în această activitate dirigintele nu trebuie să lucreze „în

general”, ci să ducă o muncă foarte concretă. El trebuie să știe la ce activități participă fiecare elev la școală sau acasă și să ia măsurile necesare în fiecare caz în parte.

Este adevărat că, pentru a putea face acest lucru, dirigintele trebuie să se găsească mult timp în mijlocul elevilor, să participe alături de ei la unele activități, să conlucreze strîns cu profesorii conducători de cercuri, cu organizațiile U. T. M. și de pionieri și cu părinții elevilor. Aceasta presupune o muncă dusă cu mult simț de răspundere, animată de dragostea pentru copii și de dorința de a-i ajuta. Numai lucrînd în acest fel dirigintele își va putea duce la îndeplinire sarcina importantă de coordonator al tuturor activităților elevilor din clasa pe care o conduce.

Diriginții școlilor noastre au dovedit nu o dată că știu să ducă o muncă stăruitoare și plină de grijă pentru copii, arătîndu-se demni de nobila lor sarcină. Fără îndoială că și de această dată își vor înțelege pe deplin îndatoririle și vor munci astfel încît să asigure o activitate rațională și rodnică a elevilor, tot mai buna lor pregătire pentru viață.

I. Gh. Borca

Director general în Ministerul Învățămîntului și Culturii

În cartierul Tătărași din Iași a fost dată de curînd în folosință clădirea unei școli medii cu clase mari și luminoase, laboratoare, bibliotecă etc.

Pe marginea lucrărilor personale ale educatoarelor

Este cunoscut faptul că în obținerea gradelor didactice elaborarea și susținerea lucrărilor personale joacă un rol deosebit de important. Acest gen de lucrări redactate de educatoare, de învățători și profesori sînt recoltorii în mai multe privințe. În ele se oglindesc atât calitatea muncii desfășurate de cadrele didactice în procesul de învățămînt cit și pregătirea teoretică a acestora, capacitatea lor de a aprecia critic, pe baza unor criterii științifice, propria lor activitate, de a-și valorifica experiența personală. Totodată, lucrările personale stimulează efortul cadrelor didactice de a se perfecționa, de a-și ridica mereu calificarea profesională, de a-și îmbunătăți metodele de muncă folosite în practica pedagogică, de a se documenta consultînd materiale de specialitate, de a se pune la curent cu ultimele noutăți ale cercetării științifice din domeniul disciplinei și al producției.

Dată fiind însemnătatea lor, socotim că nu este de loc lipsit de interes să vedem care a fost nivelul la care s-au prezentat lucrările personale elaborate de educatoare, de pildă, la două din centrele unde a avut loc examenul pentru obținerea gradului II — la Iași și Cluj. În legătură cu această problemă tovarășele Maria Nicoară, lector la I.P.C.D.-Cluj și Elena Adamescu, lector la I.P.C.D.-Iași ne-au trimis unele observații și aprecieri interesante a căror prezentare o socotim utilă.

Ambele tovarășe subliniază multiple aspecte pozitive privind lucrările personale ale educatoarelor. Tov. Nicoară arată, de exemplu, că lucrările redactate de educatoarele din regiunile Cluj, Crișana și Baia Mare, care au dat examenul la I.P.C.D.-Cluj, se caracterizează în primul rînd, prin marea varietate a temelor alese și citează în sprijinul acestei afirmații cîteva titluri: „Educația copiilor în spiritul prieteniei și tovarășiei”, „Cum le facem cunoscute copiilor preșcolari sărbătorile revoluționare ale oamenilor muncii în scopul educării lor în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar”, „Cum am folosit povestirile create de copii pentru dezvoltarea gândirii logice, a imaginației și vorbirii corecte și expresive”. „Procesele folosite în activitățile de număr și socotit pentru însușirea conștientă a noțiunilor de număr și a operațiilor de calcul de către copiii preșcolari” etc. Tov. Nicoară remarcă faptul că cea mai mare parte a educatoarelor s-au străduit să trateze temele

de pedagogie, psihologie și metodică în lumina materialismului dialectic și a învățaturii lui I. P. Pavlov despre activitatea nervoasă superioară, multe din lucrările lor avînd o tinută cu adevărat științifică, cuprinzînd generalizări și concluzii juste, izvorîte din analiza rezultatelor obținute în munca practică. Este caracteristică pentru numeroase lucrări tratarea subiectelor după un plan sistematic, judicios alcătuit, care oglindește strădania candidaților de a-și valorifica în mod științific experiența. Tov. Nicoară relevă totodată ca pozitiv faptul că îndeobște problemele au fost studiate la copii cu niveluri diferite de dezvoltare psihică și că același fenomen a fost tratat sub mai multe aspecte, întîrînd astfel certitudinea valabilității concluziilor.

Aprecieri cu caracter similar face și tov. Adamescu de la I.P.C.D.-Iași. În elaborarea lucrărilor metodice personale — arată aceasta — s-a remarcat în general grija pentru o expunere sistematică și corectă. Majoritatea lucrărilor au fost bine orientate. Am constatat — mai menționează tov. Adamescu — că multe educatoare au o pregătire profesională temeinică, asigură un conținut bogat activităților cu copiii, aplică în mod creator instrucțiunile metodice și dovedesc măiestrie pedagogică în desfășurarea activității educative. Multe educatoare se preocupă, așa cum reiese din lucrările lor, de ridicarea continuă a nivelului lor profesional, iar unele din ele și de cercetarea științifică în domeniul pedagogiei preșcolare. Ele și-au alcătuit truse personale cu variate și instructive jocuri didactice, cu material intuitiv pe care-l folosesc în diferite activități, au adunat o bogată colecție de cîntece și poezii, au alcătuit albume tematice, au selecționat texte de literatură pentru copii pe probleme, după tematica prevăzută în programă.

Alături de aceste aprecieri pozitive se înfilesc și unele observații critice, care se referă îndeosebi la lipsa de unitate în tratarea problemelor sub aspect teoretic și practic. Într-o serie de lucrări — arată tov. Adamescu — partea teoretică este ruptă de cea care descrie activitatea practică. Se fac afirmații teoretice generale, sînt formulate idei și teze pedagogice care nu sînt ilustrate cu exemple. Se vorbește, luminoasă, despre dezvoltarea spiritului de observație la copii, despre formarea capacității de abstracțiune și generalizare a acestora, despre necesitatea formării unor înșirări

de caracter fără să se dea exemple care să demonstreze cum s-au rezolvat în munca practică astfel de probleme.

Aceiași observație o face și tov. Nicoară, arătînd, de pildă, că în unele lucrări se vorbește pe de o parte despre însemnătatea cunoștințelor de măsurat și socotit în dezvoltarea copiilor de vîrstă preșcolară, despre particularitățile însușirii numărului și socotitului de către copii, despre particularitățile formării deprinderilor de calcul, iar pe de altă parte sînt înșirate, fără referire la afirmațiile teoretice, mijloacele și procedeele folosite. Unele lucrări se limitează la simpla descriere a metodelor folosite, fără să dea o motivare științifică utilizării acelor metode, fără să explice, în lumina principiilor pedagogice, rezultatele la care au dus acestea. Astfel, de exemplu, în cîteva din lucrările cu tema „Folosirea jocurilor de mișcare” nu se arată că în alegerea și complicarea jocurilor de mișcare educatoarele trebuie să se conducă după particularitățile fizice și psihice ale copiilor și după stadiul la care au ajuns ei în formarea deprinderilor motrice. Deficiențe similare s-au observat și în unele lucrări cu tema „Dezvoltarea gândirii și vorbirii copiilor în procesul de cunoaștere a naturii și mediului înconjurător”, în care nu se arată cum se dezvoltă copilul sub influența măsurilor educative, cum se îmbogățește gîndirea și vorbirea lui, cum i se formează sentimentele.

Atît tov. Nicoară cît și tov. Adamescu arată că pentru înlăturarea acestor lipsuri, pentru ridicarea nivelului lucrărilor personale ce vor fi prezentate în viitor la examenul pentru obținerea gradului II este necesar ca educatoarele să dea mai multă atenție documentării proprii, să se informeze asupra metodelor de cercetare, să poarte discuții în consiliile și cercurile pedagogice, să ceară consultații de la institutele de perfecționare. În același scop se menționează necesitatea ca institutele de perfecționare să dea mai multă atenție îndrumării cadrelor didactice, să le acorde un sprijin mai eficient, prin îmbunătățirea din punct de vedere ideologic, pedagogic și metodic a calității lecțiilor, conferințelor, seminarilor și consultațiilor.

Reacția substanțelor în eprubetă anală cu experiența o acuză!

Oră de limba română la clasa a IV-a „Școala medie „Filimon Sirbu” din Capitală

DOUĂ LECTII

Raportarea prezentului la trecut este în multe privințe revelatorie. Mai ales pe noi, cei mai virstnici, care am trăit în două orânduiri diferite și am avut astfel posibilitatea să le cunoaștem direct, fiecare a-mănunt al vieții cotidiene ne solicită la antiteză.

Iată, de pildă, într-una din zilele trecute am predat elevilor o lecție, o lecție pe care o predam și acum 25 de ani. Dar cite deosebiri între aceste două lecții!

Era o lecție de geografie economică despre industria chimică a țării noastre.

Oare ce le-am spus școlarilor acum un sfert de veac? Îmi vine greu să-mi amintesc. Iau din raftul bibliotecii un manual vechi, cu filele îngălbenite de vreme și, răsfoind-l, îmi dau seama de ce memoria a păstrat prea puțin din ceea ce am spus atunci. Despre toată industria chimică manualul nu cupindea decât douăzeci și cinci de rânduri, citeva fraze goale. Arăta, bunăoară, că industria chimică „e una din marile industrii născute de curind și care va avea un viitor strălucit”. Nu-și închipuia autorul cit de justă era această previziune, care nu s-ar fi împlinit însă niciodată dacă stăpînul tuturor bogățiilor țării n-ar fi devenit poporul. „Poate prefata cu mare câștig toate felurile de bogății (vegetale, animale, minerale) — îndruga mai departe manualul vorbe goale, pe care profesorii le repetau pentru a umple răstimpul unei ore — „se poate amesteca cu folos, prin procedeele sale, în toate celelalte ramuri industriale și ne va scăpa în bună parte de birul pe care îl dăm străinătății”. Sfirșind cu această „emoționantă” pledoarie pentru viitorul industriei chimice, în care fără vrere era scăpată și o aluzie la aservirea țării noastre capitalului străin, aluzie de genul celor ce nu o dată ne dădeau prilejul să dezvoltăm elevilor unele adevăruri neplăcute suspușilor vremii, cu riscul de a fi luați la ochi de cei de la inspectoratul școlar — autorii manualului erau în cele din urmă nevoiți să vină la obiect — și îmi închidui că asta nu era de loc o treabă plăcută. „La noi — spuneau ei — (industria chimică) se ocupă numai de puține ramuri industriale (în ordinea importanței: uleiuri vegetale, colorii și lacuri, săpun și luminări, acid sulfuric și sulfatați, parfumerii, chibrituri etc.)”. Deci pînă una alta, pînă la „viitorul strălucit” al industriei chimice care ar fi urmat să se amestece — în vremea regimului burghezo-moșieresc la sfîntu-așteaptă — în toate ramurile industriale, pentru a ne scăpa de birul străinătății, le povesteam și noi elevilor despre principalele ramuri industriale — „în ordinea importanței”: „colorii”, „lacuri”, „luminări”, „parfumerii”, „chibrituri” etc.,

O lecție cu o temă asemănătoare am ținut deunăzi și în fața elevilor mei din clasa a XI-a și mărturisesc că cele 30 de minute pe care le-am avut la dispoziție mi-au părut prea puține pentru a înfățișa realizările dobîndite de regimul nostru în domeniul industriei chimice în anii puterii populare. Am avut posibilitatea să le arăt elevilor și alte lucruri despre care altă dată nu puteam vorbi. Le-am putut spune că în România dinainte de eliberare aproape 3/4 din producție era sub stăpînirea capitalului străin, care împiedica sistematic dezvoltarea unei industrii naționale în țara noastră, că — exceptînd citeva produse, ca substanțe explozive, acid sulfuric, produse sodice, săpun și luminări — industria noastră chimică nu mai producea aproape nimic, că, în general, situația moștenită în această ramură în momentul naționalizării era deosebit de grea și că, numai la doisprezece ani de la înfăptuirea naționalizării, producția industriei chimice a depășit de 11 ori nivelul din 1938.

Cite noi și minunate construcții ale chimiei industriale nu s-au ridicat de la naționalizare și pînă în prezent, cite noi ramuri ale industriei chimice nu s-au dezvoltat! Și în legătură cu fiecare din aceste subramuri ale industriei chimice le-am putut spune acum copiilor nu vorbe goale, ci nume de fabrici și localități, cifre comparative grăitoare prin realitățile pe care le oglîndesc. Iată, numai în anul 1959 s-au produs la noi în țară 640.000 de tone de sodă caustică. Deocamdată aceasta este producția fabricilor existente.

De la an la an în producția de îngrășăminte chimice s-au înregistrat adevărate salturi. În 1955 ea a depășit de 16,1 ori nivelul anului 1950, în 1958 de circa 44 ori, iar în 1959 de 80,2 ori.

Cu cită vădită mîndrie m-au ascultat elevii mei de astăzi cînd le-am vorbit despre tinăra și modernă noastră industrie de fire și fibre sintetice, despre grandioasa uzină de relon care s-a înălțat pe meleagurile Moldovei, la Săvinești, despre fabrica a cărei construcție a început tot aici în 1959 și care va produce foarte curînd rolanul ce va înlocui lina! Cu aceeași legitimă mîndrie m-au ascultat elevii cînd le-am vorbit despre industria noastră de medicamente și produse farmaceutice. Și aveau, neîndoind, multe motive să se mîndrească. România, care înainte importa toate felurile de medicamente, nu numai că produce astăzi o întregă diversitate de medicamente de calitate superioară, dar exportă chiar cantități însemnate. La Iași s-a înființat o fabrică de antibiotice, ale cărei produse dețin un loc de frunte pe lista

noilor produse farmaceutice fabricate la noi în țară.

Dar cite alte și alte realizări ale industriei chimice nu au stîrnit entuziasmul școlarilor mei. Șirul mărețelor realizări dobîndite de poporul nostru în domeniul industriei chimice este imens și mărturisesc că nu mi-a fost ușor să selecționez din multitudinea lor pe cele mai semnificative.

Le-am vorbit elevilor mei și în lecția ținută zilele trecute despre viitorul industriei chimice. De data aceasta n-am mai fost însă silit să fac pronosticuri vagi și anoste cu privire la o puțin probabilă dezvoltare. Directivele celui de al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român dau informații sigure, clare și precise. Știm cu siguranță cum va arăta industria noastră chimică în 1965: producția de îngrășăminte chimice va livra agriculturii 500.000 de tone de substanțe nutritive, se vor produce cel puțin 26.000 tone de antidăunători, producția de mase plastice și de rășini sintetice va ajunge la 95.000 de tone, se vor produce aproximativ 34.000 tone de fire și fibre pe bază de celuloză și circa 13.000 tone de fibre și fire sintetice. Viitorul industriei chimice, ca și al întregii noastre dezvoltări economice, nu este o afirmație aruncată în vînt, ci o certitudine netă, care se împlineste neabătut, pe măsură ce trece timpul, de la o lună la alta, de la un an la altul.

Două lecții, două momente aparent neînsemnate din activitatea unui profesor, situate la extremitățile unui interval de un sfert de veac. Dar ce schimbări structurale se oglîndesc în ele, ce adevăruri de profundă semnificație sînt cuprinse în aceste două lecții!

Prof. Gh. C. Vasilescu

La Stațiunea experimentală a tinerilor naturaliști din Timișoara, pionierii învăț acum să planteze răsădurile

Altădată și acum

Adesea, cînd mă pregătesc să predau o nouă lecție, mă gîndesc cită deosebire este între ceea ce predam și cum predam cu 20-25 de ani în urmă și ceea ce predau și cum predau astăzi, în cadrul aceluiași obiect de studiu, în cadrul aceluiași capitol uneori. Deosebirea aceasta este determinată de cerințele diferite ale școlii de atunci și de acum, de condițiile diferite de atunci și de acum.

Ce i se cerea unui profesor de fizică, bunăoară, cu douăzeci de ani în urmă? Să comunice elevilor săi un quantum de cunoștințe, un șir de noțiuni și de probleme pe care aceștia, la rîndul lor, aveau obligația să le memoreze mai mult sau mai puțin papagalicește.

Ce se mai cerea altădată profesorilor? Să respecte indicațiile unei programe în care ordinea capitolelor era cu totul arbitrară, iar unele probleme ce urmau să fie tratate de către profesori își pierduseră de mult actualitatea, fiind depășite de dezvoltarea științei contemporane. Știința descoperise de mult inexistența masei magnetice, iar noi continuam să le vorbim elevilor „în conformitate cu programa în vigoare” despre masa magnetică și legea lui Coulomb relativ la această noțiune.

De altfel nici manualele nu se aflau departe de programe. Regăseam în ele aceleași confuzii și anacronisme.

Mulți profesori repetau ani de-a rîndul aceleași lucruri vechi de cînd lumea, pe care le știau încă din facultate și care nu fuseseră împrăștiate cu nimic pentru că nu exista nici unde, din partea nimănui, vreo preocupare pentru a le înnoi cunoștințele, pentru a le pune la dispoziție material informativ și documentar, pentru a-i pune la curent cu ultimele cuceriri ale științei.

Ce să mai vorbesc despre vreo preocupare pentru îmbunătățirea metodelor de predare, pentru utilizarea în munca la clasă a unor procedee cit mai eficiente, pentru desfășurarea unei activități cu adevărat pedagogice? Preda fiecare cum îl tăia capul. Încă nu se pomenea de existența cursurilor de metodică.

Dar ceea ce caracteriza mai cu seamă munca profesorilor în trecut era totala lipsă a unei orientări cu adevărat științifice. Îmi amintesc, de pildă, cum se predă înainte tema „Electromagnetism și aplicațiile lor”. Studiul magnetismului era complet rupt de studiul electricității și al electromagnetismului. Nu se dădea nici o atenție sublinierii esenței fenomenelor fizice, nu erau explicate legăturile logice dintre aceste fenomene. Nu li se arăta, de exemplu, elevilor de ce se aseamănă spectrul magnetic al unui magnet bară cu spectrul unui solenoid, nu li se vorbea nimic despre unitatea fenomenelor electrice și magnetice, nu li se spunea nimic despre cîmpul magnetic ca una din formele de existență a materiei. Lecția despre care vorbesc ar fi constituit un minunat prilej pentru a demonstra unitatea lumii materiale. Dar în trecut lecțiile erau înrobite concepției metafizice în știință.

Altădată școala era în afara vieții în afara practicii — și lecțiile de asemenea. Ca aplicații ale electromagnetismului le dădeam elevilor doar citeva date elementare ale construcției unei sonerii și a unui telegraf fără să amintesc nimic despre numeroasele aplicații în tehnică ale acestora. De experiențe ce să mai vorbim? Tot materialul didactic se alcătua din citeva piese deteriorate, încuiate într-un dulap. Rar dacă îmi puteam permite luzul să aduc în clasă vreun aparat și să fac la catedră cite o demonstrație pe care elevii o urmăreau din bănci, fără a avea posibilitatea să facă singuri vreo experiență.

Cu totul alta este orientarea pe care o dăm lecțiilor astăzi, altele sînt condițiile în care muncim acum. Dacă predau astăzi elevilor mei cunoștințe despre electromagnetism urmăresc ca ei să înțeleagă în profunzime esența fenomenelor magnetice. Mă străduiesc să-i fac să evite — și aici ca în oricare altă lecție — memorarea mecanică a problemelor, caut să le arăt legăturile logice existente între diferitele feno-

mene. Studiul electromagnetismului este precedat astăzi de un studiu al inducției magnetice, pentru ca elevii să-și explice natura magnetizării miezului de fier. Studiul magnetismului este, așa cum e și firesc, strîns legat de studiul electricității și al electromagnetismului. Nu mă mai rezum numai la expunerea simplistă a problemelor de fizică, ci le arăt școlarilor că fenomenele studiate demonstrează justetea concepției materialist dialectice despre lume și societate.

Astăzi sînt la curent cu aplicațiile electromagnetice în tehnică și nu mă limitez numai la a le vorbi elevilor mei despre utilizarea lor la sonerii și telegraf, ci le arăt cum sînt folosiți aceștia în producție la macarale electromagnetice la mașini-unelte, pentru fixarea pieselor ce urmează să fie prelucrate, la întrerupătoare automate prevăzute cu relee termice și electromagnetice.

Urmăresc acum ca fiecare problemă cuprinsă în lecție să nu rămînă o simplă abstracțiune goală de conținut. Caut să leg cunoștințele predate de viață, de problemele practicii. Elecții mei fac vizite în întreprinderi și lucrează chiar alături de muncitori. Ei au avut astfel posibilitatea să se familiarizeze în uzinele „Electroaparataj” sau „Mao Tzedun” cu numeroase probleme ale producției. De aceea și în lecția despre electromagnetism mă pot referi la utilizarea acestora în procesul de producție din întreprinderi.

Le lămuresc totodată elevilor însemnătatea electromagnetismului pentru dezvoltarea viitoare a tehnicii din patria noastră și le arăt că directivele Congresului al III-lea au trasat sarcini precise, cu privire la larga introducere a automatizării în procesul de producție și că, în cadrul automatizării, electromagnetismul joacă un rol deosebit de important.

Pentru buna predare a acestei teme — ca și pentru celelalte — am acum la dispoziție un bogat material didactic. În laboratorul școlii se află magneti, diferite forme de electromagnetism, macara electromagnetice, materiale pentru a alcătui siguranțe automate și relee electromagnetice, modele de sonerii, telegraf, diafilmul despre electromagnetism din colecția de diafilme a laboratorului.

Preocupările pe care le am astăzi în predarea unei lecții de fizică, felul radical deosebit în care o predau este explicabil din multiple puncte de vedere. În zilele noastre există o permanență preocupare pentru continua îmbunătățire a programelor și manualelor, cărora li s-a dat o bază nouă, științifică, o concepție unitară, concepția materialist-dialectică despre lume și societate. Știința evoluează cu pași repezi și școala noastră depune susținute eforturi pentru a se păstra în permanentă actualitate. Există forme organizate de activitate a căror menire este tocmai de a-i ține pe profesori la curent cu ultimele cuceriri ale științei. Prin munca institutelor de perfecționare, prin acțiunile inițiate de secțiile de învățămînt și cultură, prin cercurile și comisiile organizate pe specialități, prin societățile științifice, prin bibliotecile și publicațiile care le stau la dispoziție, profesorii sînt puși în permanentă la curent cu toate noutățile din domeniul specialității lor. O egală preocupare există astăzi pentru îmbunătățirea metodelor folosite de profesori în munca la clasă pentru perfecționarea lor pedagogică. Se organizează schimburi de experiență, este stimulată munca de cercetare pedagogică, sînt popularizate metodele înaintate, se dă o deosebită atenție îndrumării meto-

Concepția nouă care stă astăzi la temelie a învățămîntului nostru, condițiile noi în care muncesc profesorii, materialele cu care sînt înzestrate școlile — toate acestea sînt menite să instruiască și să educe tineri pregătiți pentru viață, capabili să participe cu toată energia la desăvîrșirea socialismului în patria noastră.

Prof. Margareta Ailincăi

Utilizarea materialului intuitiv

În predarea istoriei nu ne bazăm pe o percepție directă, ci pe una mijlocită. Când încercăm să reconstituim în fața elevilor diferitele epoci ale vieții popoarelor apelăm la imaginația și fantezia lor, folosind metode și procedee variate între care pe primul loc se află utilizarea materialului intuitiv.

Pentru a le forma elevilor o imagine cât mai veridică asupra trecutului istoric utilizăm mai multe tipuri de materiale. Într-o mare măsură recurgem la tablourile cu tematică istorică. Întîlnim îndeobște două categorii de tablouri de acest fel. Unele sînt executate mai recent și reproduc imagini din trecut reconstituindu-le, în timp ce altele sînt vechi desene-document, stampe executate într-un stil specific epocii. În general caut să evit utilizarea acestora din urmă la clasele mici, unde trebuie să recurgem la tablouri cât mai clare și mai plastice. Ele pot fi însă folosite cu mult succes la clasele mari. Foarte utile îmi sînt și fotografiile reprezentînd imagini ale unor localități istorice, monumente, ruine etc.

Nu întotdeauna am însă la îndemînă tablouri istorice sau fotografii pentru a-i ajuta pe elevi să-și facă o imagine justă asupra diferitelor momente istorice. Ce fac în astfel de cazuri? În primul rînd folosesc cu foarte multă grijă ilustrațiile din manual, caut să valorific fiecare tablou din carte. Acest lucru este important și din alt punct de vedere. Fără o dirijare metodică din partea profesorului elevii nu sesizează tot ceea ce este semnificativ în ilustrațiile cărților. Am constatat că dacă nu sînt îndrumați să analizeze ilustrațiile din manual elevii le privesc în mod foarte superficial. De aceea, în predarea lecțiilor acord întotdeauna atenție discuțiilor purtate în jurul ilustrațiilor. Astfel se dezvoltă la elevi spiritul de observație și îi se formează deprinderea de a descifra ideile cuprinse în imaginile din cărți, de a nu vedea în ele numai simple poze, ci materiale care completează cele spuse în text.

De multe ori însă nici ilustrațiile din manual nu ajung pentru exemplificarea celor predate. În acest caz folosesc ilustrații din alte cărți. Cu ajutorul unui aparat de proiecție se pot folosi cu și mai mult succes aceste imagini, deoarece explicațiile se dau în fața tabloului mărit.

Caut totuși să nu abuzez în predare de ilustrații. Prezentarea unui număr prea mare de tablouri slăbește inevitabil intensitatea percepției elevilor, căci dacă sînt prea numeroase imaginile nu-i interesează suficient pe elevi și nu se mai fixează bine în memoria lor. Este de preferat să le arătăm copiilor tablouri mai puține, dar alese cu grijă și analizate în profunzime.

O mare însemnătate în predarea istoriei o are și schița efectuată de profesori pe tablă. De multe ori simt că expunerea verbală nu a fost suficientă, că nu a reușit să-i facă pe elevi să înțeleagă exact ceea ce am vrut să le explic. Atunci recurgem la schiță. Așa am făcut, de pildă, pentru a explica ierarhia feudală, organizarea domeniului feudal, stilul roman, stilul gotic, desfășurarea unor campanii, lupte etc.

Mult interes le stîrnesc elevilor diafilmele. Țin

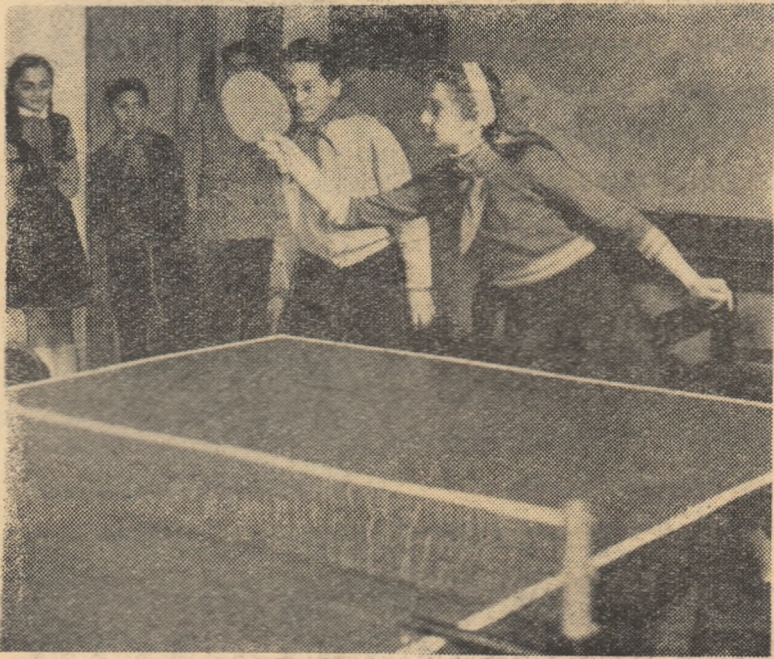
seama, atunci cînd organizez proiecții de diafilme, că acestea trebuie să fie pregătite cu multă grijă. Consult încă înainte diafilmul, pentru a-mi alcătui planul lecției ținînd seama de imaginile și textele acestuia. În oră nu mă mulțumesc să prezint doar imaginile diafilmului, chiar dacă acesta cuprinde toate problemele lecției, ci îl completez cu explicații. Foarte important este ca la sfîrșitul unei lecții în care s-a folosit diafilmul să nu lipsească niciodată momentul fixării căruia, pentru clarificarea și depina sistematizare a lecției, este nevoie să i se acorde un spațiu mai larg. Tot în cadrul fixării întocmesc și schema lecției pe tablă, intrucît în timpul prezentării diafilmului elevii nu pot lua notițe.

De un real folos îmi sînt și filmele istorice. La orele mele de istorie mă refer deseori la filmele de acest fel vizionate de elevi. De obicei îi îndrum pe elevii mei ca atunci cînd văd un film istoric să nu urmărească numai acțiunea, ci să acorde atenție și altor probleme, ca uneltele, armele, construcțiile, îmbrăcămintea etc., deoarece astfel de amănunte îi vor ajuta să înțeleagă mai bine o epocă istorică.

Este datorită profesorului de istorie să încadreze întotdeauna fenomenele istorice într-un mediu geografic bine determinat. Harta nu poate lipsi din orele de istorie după cum nu poate lipsi din cele de geografie. Realizez legarea faptelor istorice de spațiul geografic în care s-au petrecut cu ajutorul hărții istorice sau, în lipsa acesteia, cu ajutorul hărții geografice. În prezent nu dispun încă în suficientă măsură de hărți istorice. Pentru a înlătura acest inconvenient am confecționat cîteva asemenea hărți. Trecerea de la harta geografică la cea istorică prezintă pentru elevii clasei a V-a unele dificultăți. În clasa a IV-a elevii învață geografia patriei și foarte sumar geografia continentelor. Ei se pot deci orienta în linii mari pe glob cu ajutorul hărților geografice. Intrucît harta istorică se deosebește de cea geografică elevii nu se vor putea orienta pe ea de la început. De aceea am pus una lângă alta harta geografică și cea istorică și le-am arătat că atît una cit și cealaltă reprezintă aceleași locuri și că, în timp ce pe prima este reprezentată suprafața pămîntului, mediul geografic în care trăiesc oamenii astăzi, cealaltă reprezintă aspectul aceluiași teritoriu într-un moment al trecutului. După aceea am fixat unele puncte de reper: conturul oceanelor, al mării, cursul fluviilor, unele localități etc. Cu ajutorul lor elevii au văzut că într-adevăr cele două hărți reprezintă aceleași locuri. Le-am mai spus că hărțile fizico-geografice au un caracter static, deoarece transformările suprafeței pămîntului se produc extrem de încet pe cînd hărțile istorice sînt dinamice, deoarece reflectă schimbările ce se produc în societatea umană. Pînă cînd elevii s-au familiarizat cu harta istorică am adus mereu în clasă ambele hărți.

Utilizarea consecventă a acestor materiale, care îi ajută pe elevi să intuiască evenimentele și fenomenele trecutului istoric, îmi este de un real folos în predarea lecțiilor.

Prof. Michael Kroner
Școala medie din Bistrița

In recreație, puțină mișcare

Bogată activitate metodică

Cercul pedagogic de științe naturale din Orașul Brașov desfășoară o activitate rodnică îndreptată spre ridicarea calității lecțiilor de specialitate, spre legarea mai strînsă a învățămîntului teoretic de practică. În acest scop cercul caută să folosească mijloace variate pentru a îmbunătăți pregătirea de specialitate a membrilor săi.

Recent, cercul pedagogic a organizat pentru profesorii de științe naturale o vizită la renumitele sere din orașul Codlea. Aici profesorii au primit numeroase și bogate explicații cu privire la cercetările științifice organizate asupra unor soiuri diferite de plante, puțină astfel să-și îmbunătățească lecțiile cu exemple interesante și semnificative.

Prof. Ionuț Petre
comuna Cristian,
regiunea Brașov

În scopul ridicării nivelului muncii instructiv-educative din școli, secția de învățămînt și cultură a sfatului popular al raionului Sînnicolaul Mare a luat inițiativa de

a organiza periodic schimburi de experiență între directorii școlilor din raion.

O astfel de consfătuire cu caracter de schimb de experiență a avut loc de curînd la Școala de 7 ani din comuna Comloșul Mare. Directorii tuturor școlilor din raion au urmărit aici cum este condusă activitatea metodică desfășurată de cadrele didactice, cum este îndrumată munca diriginților, precum și felul în care este organizată activitatea extrașcolară a elevilor. Pentru aprofundarea acestor probleme participanții la schimbul de experiență au asistat la lecții, la orele de dirigenție, s-au interesat îndeaproape de colaborarea dintre diriginți și organizația de pionieri, de legătura școlii cu părinții elevilor etc.

Discuțiile purtate de participanți pe marginea celor constatate au constituit un bun prilej pentru generalizarea unor experiențe înaintate în muncă.

Prof. Const. Pascu
directorul Școlii de 7 ani
din comuna Lenaubeim

Planificarea lucrărilor scrise de control trimestriale

În școlile din întreaga țară lucrările scrise de control pe trimestrul doi au fost planificate, așa cum prevede ordinul ministrului Învățămîntului și Culturii privind înlăturarea supraîncărcării elevilor, cîte două pe săptămînă, fără ca întreaga perioadă în care se desfășoară să depășească 3 săptămîni la clasele V-VII și 4 săptămîni la clasele VIII-XI.

La Focșani, de această problemă s-au ocupat directorii și mai ales diriginții fiecărei clase. Eșalonarea s-a făcut astfel încît ultima lucrare scrisă să nu depășească data de 15 martie, spre a se asigura o cit mai bună desfășurare a lucrărilor de încheiere a trimestrului.

În atenția diriginților din școlile ora-

șului Focșani a stat și problema justei succesiuni a tezelor, pentru ca să nu se solicite efortul maxim al elevilor la începutul perioadei, cînd încă nu sînt acomodați cu o activitate suplimentară, sau la sfîrșit, cînd randaamentul muncii lor este de asemenea mai scăzut, datorită oboseții. Totuși sînt și unele școli care au neglijat acest aspect. La clasa a VII-a a Școlii de 7 ani din comuna Costești, de pildă, prima lucrare scrisă planificată a fost cea de limba română, iar la Școala de 7 ani din comuna Suvorov lucrările scrise la clasa a VI-a au început cu teza de matematică. Este necesar ca pe viitor asemenea încălcări ale cerințelor pedagogice să fie înlăturate.

Pentru a nu-i supraîncărca pe elevii în această perioadă și pentru a-i sprijini în pregătirea pentru lucrările scrise, profesorii au prevăzut în planurile lor calendaristice, la toate obiectele la care se dau teze, cîte 1-2 ore de recapitulare, așa cum prevăd instrucțiunile ministerului.

O consecință firească a ansamblului de măsuri luate pentru buna desfășurare a lucrărilor scrise este faptul că elevii vin mai bine pregătiți atît la aceste lucrări cit și la lecțiile de la celelalte materii, reușindu-se astfel să se asigure o bună desfășurare a procesului de învățămînt și în perioada tezelor.

Discuțiile în legătură cu lecțiile pe care le au de învățat sînt un aspect obișnuit în rîndurile elevilor de la Școala medie nr. 1 „N. Bălcescu” din Craiova

Aspecte de la Casa pionierilor din Ploiești

Pentru a-și petrece în mod plăcut și instructiv timpul liber, copiii ploieșteni au la dispoziție casa lor proprie — Casa pionierilor. În cei peste 10 ani de existență, Casa pionierilor din Ploiești a desfășurat o activitate susținută, aducând o contribuție substanțială la educarea multilaterală a copiilor.

Prin organizarea unor acțiuni de masă tot mai atractive și mai variate, la care sînt solicitați activiști de partid și de stat, oameni de știință și artă, ziaristi etc., Casa pionierilor a urmărit cu fidelitate telurile educației comuniste. Este destul să cercetezi jurnalul Casei pentru ca să înțelegi cât de temeinic s-a dus munca de informare a copiilor, la nivelul vârstei lor, privind politica partidului nostru, realizările regimului democrat-popular, lupta popoarelor pentru pace și libertate, cită grijă au arătat învățătorii și profesorii care lucrează aici educării patriotice și internaționaliste a copiilor.

Să spicim împreună din susamintitul jurnal.

O ÎNTILNIRE INTERESANTĂ.
„Douăzeci de ani departe vîrsta mea de a voastră — le-a spus copiilor, la întîlnirea pe care a avut-o cu ei, tov. Vasilescu, vicepreședintele sfatului popular al orașului Ploiești. Eu am apucat, ca elev, vechea școală din vremea burgheziei, cînd filii oamenilor muncii nu izbuteau să pătrundă în școli, iar dacă izbuteau, rar dovedeau să răzbească pînă la capăt din pricina lipsurilor materiale. Acum în anii regimului de democrație populară, alături de voi vă vorbesc ca reprezentant al sfatului popular, în grija căruia cade și crearea unor condiții cât mai bune pentru învățămînt.

Trebuie să vă spun că nu se întimplă să treacă un singur an fără ca în orașul nostru să se înalțe o nouă clădire de școală. Desigur că printre voi se află și copii din cartierul nou, Boreasca. Ei pot să vă povestească, mai ușor decît mine, cât de frumoasă și bine înzestrată este școala lor cea nouă, și cât de bucuroși fac ei astăzi drumul spre ea, pînă la care nu mai sînt nevoiți să străbată distanțe mari”.

Apoi, stînd de vorbă cu copiii „de la om la om”, tovarășul Vasilescu le-a explicat atribuțiile sfatului popular, rolul deputaților în conducerea treburilor obștești.

O EXCURSIE INTERESANTĂ
Ploiești, Bicăz, Cheile Bicazului, Lacul Roșu, Gheorghieni, Sighișoara, Medias, Sibiu, Brașov, Ploiești — acesta a fost itinerariul excursiei organizate de Casa pionierilor. Multe lucruri și locuri minunate au văzut pionierii în această interesantă excursie. Dar nu numai lucrurile și locurile minunate pe care le-au văzut le-au prilejuit bucurii, ci și viața de colectiv, plină de farmec, voie bună și... exigentă

AFRICA LUPTĂ. „Cît de departe se află pe hartă Africa”, desluseai din privirile micilor ascultători care urmăreau cu atenție spusese vorbitorului.

„În Uganda, colonie britanică din Africa, din 100 de copii nou născuți doar 40 ating vîrsta de 15 ani. Mizeria, foamea, într-un cuvînt asuprirea colonială reprezintă foarfeca ucigașă care retează de timpuriu firul vieții copiilor. În Rodezia de Sud, 215.000 de europeni stăpînesc 24 milioane de hectare din cele mai mănoase pămînturi, în vreme ce milioane și milioane de africani posedă un număr redus de hectare de pămînt.

Copiii ascultă cu un interes sporit, deși printre ei se află și unii care n-au învățat încă, la școală, despre continentul african. Ecourile luptei continentului negru pentru eliberare au ajuns însă și la urechile lor. Cifrele și faptele elocvente care le-au fost puse în față de către tov. Constantinovici Rădu, redactor la ziarul „Flacăra” din Ploiești, au avut din nou să-i sporească interesul și atenția copiilor. Scenariile prezente în sufletul lor copiii mai mult produc impresii stricte cînd ei află, din spusele vorbitorului, că întregul

lagăr al păcii și socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică, sprîjină neclintit luptă dreaptă pe care popoarele continentului african o duc pentru eliberarea de sub jugul colonialist.

„PATRIA MEA ÎN ANUL 1965”. Așa s-a intitulat concursul „Cine știe, cîștigă”, organizat între elevii clasei a VII-a ai Școlii medii nr. 6 din Ploiești sub auspiciile Casei pionierilor. Copiii au răspuns fără greșală la întrebările privind dezvoltarea multilaterală a țării în următorii cinci ani.

În acest fel consemnează jurnalul și celelalte acțiuni organizate cu pionierii.

O activitate interesantă s-a desfășurat și în cercurile „mîini îndeminate”, „științe naturale”, „radio”, „aeromodele”, „sculptură”, „muzică” etc. Tinerii din cercul de științe naturale, de exemplu, sînt renumiți. Cu ajutorul profesorului ei au reușit să transforme camera lor într-un adevărat muzeu. Au împăiat păsări, au conservat diverse specii de batracieni, au alcătuit numeroase insectare și ierbare, au amenajat un colț al naturii vii etc. Muzeul este de un real ajutor multor școli din orașul Ploiești.

Tinerilor naturaliști le place deosebit de mult activitatea în aer liber. Ei nu pierd nici o ocazie pentru a efectua lucrări în grădina Casei pionierilor.

Concursurile, activitățile în aer liber, seriile literare, călătoriile imaginare, jurnalele vorbite, simpoziioanele, vizionările de spectacole, excursiile organizate la marile șantiere ale socialismului, la monumentele istorice sau în locurile cele mai pitorești, — toate au contribuit la lărgirea orizontului de cunoștințe al copiilor, la educarea lor patriotică și internaționalistă.

Este de subliniat, în munca desfășurată de educatori, preocuparea de a alege, pentru variatele activități pe care le organizează, teme actuale, interesante pentru copii, cu un puternic caracter educativ.

În același timp trebuie relevat faptul că cei ce lucrează la Casa pionierilor din Ploiești se străduiesc ca toate acțiunile desfășurate aici să aibă un caracter accesibil pentru copii, să-i atragă, să fie potrivite cu vîrsta și interesele lor.

Trebuie arătat însă că, în ansamblul multiplu al cercurilor, nu cercurile tehnice sînt acelea care au preponderență, așa cum ar trebui, cu atît mai mult cu cît ne aflăm într-o dezvoltată regiune industrială (surprinde lipsa tocmai a cercului „micilor petroliști” sau chimiști). Este greu să stimulezi la copii dragostea față de diferitele profesii, să-i ajuți să-și găsească meseria cea mai potrivită înclinațiilor lor, necesităților regiunii, numai prin convorbiri sau vizite în întreprinderi.

Conducerea Casei pionierilor trebuie să acorde o atenție mai mare activităților în aer liber. Fiecare cerc poate realiza acest lucru și cu atît mai mult cînt cerul tinerilor turiști care, din păcate, în așteptarea unor excursii de proporții mari, își desfășoară activitatea... în camera care i s-a rezervat.

Ar fi de discutat, de pildă, și cazul „elevilor-vedete”. Sînt o seamă de copii în Ploiești care, fiind înzestrați și avînd condiții bune de dezvoltare, sînt solicitați de Palatul culturii, de Casa pionierilor, de cluburi etc., fapt ce duce la o supraîncărcare dăunătoare învățaturii și chiar justei educări a acestor copii. În plus și școlile, în loc să acționeze în interesul elevilor, iau parte la „cursa vedetelor”, solicitîndu-i în aceleași scopuri. O legătură mai strînsă între Casa pionierilor și școlile din oraș ar înălțura aceste practici, ar duce la aplicarea mai operativă a instrucțiunilor comune ale M.I.C. și C.C. al U.T.M., care prevăd ca elevii care participă la cercurile de la casele și palatele pionierilor să se participe la cercurile organizate la școli.

Organizarea programelor, a timpului pe care copiii îl petrec la Casa pionierilor nu este întotdeauna

na îndeajuns de judicioasă. Iată, de pildă, duminică 19 februarie a.c., copiii veniți la Casa pionierilor, după ce au participat la o expunere, au vizionat filmul „Hocheistul de rezervă” și încă cîteva numere din „Pionieria”. Ei au petrecut astfel în cadrul Casei pionierilor circa 5 ore. A fost obositor pentru copii și neliniștitor pentru părinți. În spiritul indicațiilor prevăzute în instrucțiunile mai sus amintite — valabile și pentru casele de pionieri — este necesar să se revizuiască programele cercurilor, programul acțiunilor întreprinse, în așa fel încît să se lichideze cu numărul de ore exagerat petrecut de copii la diferitele activități organizate de Casa pionierilor.

Ar fi de dorit să existe o preocupare sporită față de fiecare cerc în parte, realizîndu-se un contact mai direct cu problemele practice, fără a se repeta metodele folosite la orele de clasă.

Avînd în vedere condițiile materiale bune pe care Casa pionierilor le are la dispoziție, experiența pozitivă acumulată aici, nu încapem îndoială că ea poate să devină un ajutor din ce în ce mai important al școlii și al organizației de pionieri în răspîndirea celor mai bune metode de organizare a activităților extrașcolare, în educarea comunistă a copiilor.

B. Moldovanu

Un bogat „material didactic”

Plimbarile zilnice, observarea a tot ce este nou, urmărirea construcțiilor care se înalță în orașul nostru, activitatea muncitorilor de pe șantiere sau din fabricile vizitate mi-au oferit un bogat „material didactic” în sprijinul educației patriotice a copiilor din grupa mare.

Atunci cînd mi-am propus să realizez prima formă de povestire — povestirea după modelul educatoarei — m-am referit la ceea ce s-a întimplat pe strada noastră. Modelul meu de povestire relatează despre blocul nou de locuințe ce s-a construit în strada unde se află grădinița.

Povestirile copiilor au dovedit participarea lor activă la întîmplările și viața celor din jur.

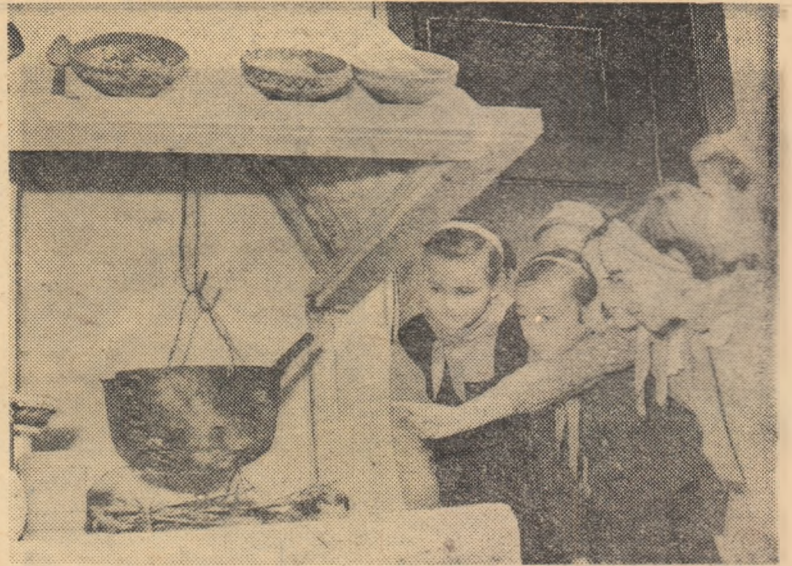
La a doua formă de povestire — povestirea începută de educatoare și terminată de copii — le-am vorbit celor mici despre construcția unei școli în cartier. Le-am arătat astfel cum Gheorghiiță, în vîrstă de 7 ani, îl însoțea pe tatăl său atunci cînd acesta se ducea să lucreze voluntar pentru terminarea cînt mai grabnică a școlii din cartierul lor.

Aici m-am oprit, lăsîndu-i pe copii să continue. Sfirșitul a fost ușor de găsit. Ei au povestit mai departe cum Gheorghiiță s-a prezentat printre primii la școală, învață bine și e mîndru că și tatăl lui a contribuit la terminarea mai grabnică a construcției.

În povestirile lor copiii au vorbit și despre vizitele în întreprinderile unde lucrează părinții lor.

Astfel, folosînd fiecare prilej, am căutat să sădesc în sufletul copiilor dragostea față de muncă, față de patrie, față de partid

Elisabeta Salcă

În comuna Cornu din regiunea Ploiești s-a amenajat un muzeu al satului. Pionierii cercetează cu mult interes obiectele expuse în încăperile muzeului

Copilul și arta

Scriu aceste rînduri cu convingerea că însușirea cunoștințelor de estetică constituie o înzestrare socialmente necesară pentru orice cetățean al patriei noastre. Ea face parte integrantă din dezvoltarea multilaterală pe care o preconizează și o exemplifică omul comunist.

Nu sînt pedagog decît în măsura în care această calificare e implicată de profesia scriitoricească. De aceea nu am pretenția, în ceea ce urmează, să fac recomandări cu valoare științifică, ci să formulez doar unele păreri — rod al observației directe asupra copiilor și al rememorarii propriei copilării.

„Ce frumos!” — exclamă copilul în fața unui apus de soare, a unei pajști înflorite, a pomelii de iarnă, a măgelelor mamei, în fața unei fîntîni arteziene, a unei poze de carte, a unui cîntec — asociînd în general frumosul cu datele unui univers feeric la care visează pușinii lui ani — un univers de basm, multicolor, neprevăzut diafan, sclipitor. De aci pînă la diferențierea unui cîntec de copii de o frază mozartiană, la perceperea unui sens poetic e, desigur, o mare distanță — și aceasta trebuie parcursă sub supravegherea atentă și perseverență a educatorilor.

Nu pun aici problema de a crește o generație de artiști creatori — scriitori, pictori compozitori, ci de a pregăti un public consumator al operelor de artă, capabil de a emite judecăți de valoare asupra lor și de a fi educat de ele.

În procesul de formare a unui om, frecventarea artei adevărate aduce o contribuție de seamă la cunoașterea lumii și, în special, a sufletului omenesc, la dezvoltarea lucidității și a supleței spirituale, a ținutei etice și a sensibilității.

Copilul trebuie crescut în stîma creației și a creatorilor. Prejudecățile și falsificările burgheze care înconjurau arta și pe artiști cu o aură de batjocură, zădărnice sau alienare psihică — trebuie înfierate cu tărie. E bine ca, încă de la o vîrstă fragedă, copilul să afle de existența oamenilor iluștri, să rețină numele unor personalități de seamă din istorie și cultură.

În vederea compunerii unei juste ierarhii, cred că profesorii au dreptul și datoria de a aplica, pe lîngă alte criterii, și criteriul valorii estetice personalităților artistice incluse în programul de studiu. Astfel, ascultînd că ar fi greșit să punem un semn de egalitate între de pildă, creația lui Ciprian Porumbescu (compozitor cu merite deosebite în dezvoltarea muzicii noastre și luminoasă figură de luptător) și cea a lui George Enescu (geniu creator de însemnătate mondială). O asemenea prezentare naste confuzii și denaturează gustul.

Totodată, e bine să i se sugereze copilului că frumusețea adevărată nu este întotdeauna și cea mai la îndemînă, că asemenea altor cuceriri prețioase ale omului, și frumusețea artei se obține prin

străduință și luptă, prin efort de cunoaștere, studiu și perseverență. Trebuie combătute înclinațiile spre facilitate, efecte ieftine, manifestări fîpătoare sau superficiale.

În acest sens, metoda comparativă a prezentării unei lucrări denaturate și de prost gust glături de una de înaltă calitate ar putea da bune rezultate. O așa numită „pictură de gang” pusă alături de o reproducere din Lechian, de exemplu, poate prilejui pedagogului observații interesante și convingătoare despre capacitatea de reflectare și interpretare a vieții pe care o are arta autentică și ajută copilului să se orienteze, să opteze pentru valori.

Studiarea variată și alternată a artelor și a genurilor respective ar duce la o mai bună cunoaștere a lor și o anumită vîrstă școlară, copiii să abandoneze cu totul poezia în favoarea prozei, mai bogată în evenimente, mai asemănătoare grafului zilnic, mai „frescă” în reproducerea vieții. Desigur, preferințe vor exista întotdeauna (conform temperamentului vîrstei etc.) dar analiza poeziei, făcîndu-la substanță, cu înflăcărare și în mod elocvent ar înălțura orientările unilaterale și sărăcirea de acest inepuizabil depozit de frumusețe care este poezia lumii. Trebuie explicat copiilor cum, de multe ori, o poezie condensează un întreg roman, trebuie subliniată calitatea intensivă a emoției, valoarea imaginilor, forța de șoc etc.

În domeniul muzical de asemenea, urechea copilului se cere obișnuită paralel cu genul vocal, instrumental și simfonic.

Fără îndoială, nu e vorba de a se forța posibilitățile de înțelegere ale vîrstei; o aglomerare excesivă de cunoștințe sau impunerea unor opere prea dificile îl înstrăinează pe copil de artă și-l face să recurgă la divertismente lesnicioase și, de multe ori, vătămătoare. De aceea se vor alege, în general, ca exemplificare, lucrări artistice de valoare, cu caracter atracțiv în care tema interesează, verva, culoarea sau umorul să fie vehicule rapide spre inima copilului.

Mi-am îngăduit aceste cîteva modeste observații nesistematisate — și s-ar putea adăuga altele — cu gîndul la copiii cu care am stat de vorbă în nenumăratele rînduri, dintre care s-au recrutat cititorii cărților pentru tineret, apoi ai întregii noastre literaturi, cu gîndul la consumatorii de artă fără de care strădaniile creatorilor n-ar avea nici un sens.

Astăzi, cînd concepția comunistă conferă artei un rol de seamă în cunoașterea și transformarea lumii și-i dă artistului înaltul titlu de tribun — problema celor cărora ne adresăm implică greve și mărețe răspunderi. În această muncă de formare, contribuția profesorilor și a tuturor educatorilor este decisivă și de o profundă semnificație morală.

Nina Cassian

Concurs pentru elaborarea unor texte literare

Ministerul Învățământului și Culturii, prin Editura de stat didactică și pedagogică, instituie un concurs pentru elaborarea unor texte literare necesare manualelor de citire și de lectură literară pentru clasele I-VIII în limbile: română, maghiară și germană.

La concurs pot participa scriitorii, cadre didactice din învățământul elementar, mediu și superior, precum și alte persoane cu preocupări în domeniul învățământului și al literaturii.

Voluntul fiecărui text se indică în pagini dactilografiate, sau în număr de versuri, astfel: texte pentru clasa I: $\frac{1}{2}$ — 1 pagină de proză sau 8—12 versuri; pentru clasa a II-a: $\frac{1}{2}$ —1 $\frac{1}{2}$ pagină de proză sau 8—16 versuri; pentru clasa a III-a: 1 — 2 $\frac{1}{2}$ pagini de proză sau 12—20 de versuri; pentru clasa a IV-a: 1—4 pagini de proză sau 12—32 de versuri; pentru clasele V—VIII: 2—6 pagini de proză sau 16—40 de versuri.

Manuscrisele vor fi depuse la Editura de stat didactică și pedagogică în termen de cel mult 90 de zile de la publicarea concursului. Lucrările prezentate după expirarea termenului nu vor fi luate în considerație.

Manuscrisele vor fi trimise pe adresa: Editura de stat didactică și pedagogică, Piața Școlii, nr. 1, corp central, etaj VI, raionul I. V. Stalin, București — cu mențiunea: „Pentru concursul de texte literare”. Pe manuscris se va trece pseudonimul sau moto-ul ales. Manuscrisele vor fi însoțite de un plic închis și sigilat de autor. În plic se vor indica: numele, adresa autorului, profesiunea, locul de muncă, pseudonimul sau moto-ul ales. De asemenea, se va indica clasa și tematica cărora le corespunde fiecare text.

Indicații generale și indicații privind tematica textelor literare pentru care se instituie concursul

Textele literare prezentate la concurs trebuie să oglindească aspecte din opera de construire a socialismului în țara noastră și momente din trecutul de luptă al poporului român. Autorii vor avea în vedere, la elaborarea textelor, rolul important al acestora în educarea comunistă a elevilor.

Textele literare trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

— să fie just orientate din punct de vedere ideologic, scrise de pe poziție partinică;

— să scoată în evidență realizările mărețe ale oamenilor muncii din patria noastră sub conducerea partidului;

— să aibă un conținut atrăgător și convingător prin faptele expuse și prin argumentarea lor; să se adreseze imaginației și voinței copiilor, să-i îndemne la acțiuni pozitive;

— să aibă caracter pedagogic-metodic corespunzător cerințelor predării textului respectiv sub formă de lecție;

— să fie unitare, clare, accesibile elevilor; ideile să se succedă logic, spre a fi ușor înțelese și reproduse de copii; ideile principale și ideile secundare să se desprindă cu ușurință;

— să fie scrise într-o formă literară plăcută, cu propoziții și fraze scurte, expresii clare, vocabular ales cu grijă. Să constituie un model de limbă literară.

Tematica textelor

Textele trebuie să trateze următoarele teme:

1. Dragostea față de Partidul Muncitoresc Român, care acordă copiilor toată grija părintească spre a crește sănătoși, robuști, bine instruiți și educați, pentru a deveni constructori de nădejde ai socialismului și comunismului.

2. Despre viața și opera marilor învățători ai omenirii muncitoare: Marx, Engels, Lenin.

3. Trecutul de luptă al poporului nostru. Lupta comună, în trecut, a oamenilor muncii români și a celor aparținând minorităților naționale, pentru eliberarea socială și justa rezolvare a problemei naționale; conviețuirea lor frățească și activitatea dusă laolaltă în anii regimului democrat-popular, sub conducerea partidului, pentru făurirea vieții noi în patria noastră liberă, R.P.R. Aspecte din viața comună și intrajutorarea frățească între elevii ro-

mini și cei aparținând minorităților naționale.

Lecții de istorie pentru elevii clasei a III-a, sub formă de povestiri, tratând momentele cele mai importante din trecutul patriei noastre.

4. Figuri de eroi ai clasei muncitoare: Vasile Roaită, Filimon Sîrbu. Oameni de cultură și știință înaintați care constituie o mândrie a poporului nostru: V. Babeș, E. Racoviță, Aurel Vlaicu, C. I. Parhon, M. Sadoveanu și Tudor Arghezi.

Sărbători ale oamenilor muncii: 23 August, 7 Noiembrie, 30 Decembrie, 8 Martie, 1 Mai, 1 Iunie.

5. Frumusețile și bogățiile patriei noastre libere; lupta oamenilor muncii din uzine și fabrici, de pe șantiere și ogoare etc., sub conducerea partidului, pentru înflorirea patriei. Figuri de oameni înaintați ce muncesc în industrie și agricultură.

6. Trăsături ale moralei comuniste: dragostea fierbinte față de patria noastră socialistă, față de partid și față de conducătorii iubii ai poporului nostru, curajul și eroismul poporului, dragostea de muncă, bucuria muncii în colectiv, participarea la munca patriotică și de utilitate socială, devotament și inițiativă, optimism și încredere în viață, în oamenii care construiesc și care luptă pentru un viitor luminos, respectul față de avutul obștesc, hărnicia și perseverența, punctualitatea, chibzuința, spiritul de economie, modestia.

Se recomandă ca prietere eroii alesi în tratarea temelor să fie reprezentări și copii (elevi, pionieri).

7. Sprijinul acordat țării noastre de către Uniunea Sovietică pentru construirea socialismului. Prietenia și dragostea nemărginită a poporului nostru față de U.R.S.S. Ajutorul reciproc între țările care construiesc socialismul. Legăturile de prietenie între pionierii și elevii din țara noastră și cei din U.R.S.S. și țările de democrație populară.

8. Prietenia de arme româno-sovietică, faptele glorioase de arme în lupta împotriva fascismului. Armata noastră populară, scut de nădejde al cuceririlor poporului muncitor.

9. Lupta poporului nostru pentru pace, alături de toate popoarele iubitoare de pace.

10. Viața fericită a copiilor din R.P.R., U.R.S.S. și din toate celelalte țări ale sistemului mondial socialist. Viața copiilor de muncitori și țărani muncitori în trecut și azi. Situația grea a copiilor oamenilor muncii din țările capitaliste, coloniale și dependente.

11. Aspecte din viața în familie și în școală: dragostea și respectul copiilor față de părinții lor, față de învățători și profesori, autodeservirea în familie și școală, ajutorul acordat familiei, prietenia și ajutorul reciproc între elevi, respectul față de cinstea și onoarea clasei, a detașamentului de pionieri. Elevi fruntași la învățătură, în sport și în activitatea obștească. Setea de cunoaștere prin lecturi științifice și literare, dorința de a realiza fapte mari, strădania de a se pregăti temeinic pentru atingerea scopului propus. Părinți, eroi ai muncii socialiste.

12. Aspecte din viața elevilor în tabere și colonii. Aspecte din activitatea practică a elevilor.

13. Respectul pentru munca productivă în industrie și agricultură. Profesiuni industriale și agricole — rolul și importanța lor. Succesele omului în lupta pentru stăpânirea naturii.

14. Aspecte din viața nouă a orașului: construcții de noi fabrici și blocuri de locuințe, transportul, comerțul socialist. Realizări ale științei și tehnicii noi, care ușurează munca și viața oamenilor. București, capitala patriei noastre dragi.

15. Aspecte din viața nouă a satelor noastre: electricizarea, noi construcții, viața în gospodăria agricolă colectivă etc.

Relații noi între oraș și sat, între industria socialistă și agricultură.

16. Aspecte din activitatea de culturalizare a maselor. Viața culturală a muncitorilor în uzine și fabrici. Căminul cultural; lupta împotriva superstițiilor.

17. Istorie hazlie din viața elevilor, din care se pot trage învățăminte pentru comportarea lor.

18. Povestiri, legende și fabule despre plante, păsări și animale.

În cazul când manuscrisul va fi trimis prin poștă, expeditorul va trece pe colet și pe buletinul de expediție, în locul numelui său, pseudonimul ales, cu indicația „Post-restaurant”.

Textele vor fi înregistrate la editură sub pseudonimul sau moto-ul ales de către autor, fie că participă la concurs prezentând manuscrisele personal, fie că le trimite prin poștă.

Manuscrisele vor fi prezentate în 5 exemplare dactilografiate. Fiecare pagină în proză va avea circa 31 de rânduri a 65 de semne fiecare rând (aproximativ 2.000 de semne pe pagină). Poeziile vor avea maximum 30 de versuri dactilografiate pe o pagină. Dacă este cazul, autorul poate da indicații privitoare la ilustrarea textului.

Conținutul materialului prezentat trebuie să fie în concordanță cu tematica indicată.

Manuscrisele depuse în termen vor fi studiate de o comisie propusă de editură și aprobată de M.I.C. Comisia va fi formată dintr-un delegat al M.I.C., un delegat al E.S.D.P., un delegat al Uniunii scriitorilor și două cadre didactice.

Textele de calitate foarte bună vor fi premiate (până la 5 texte de fiecare clasă).

Pentru textele în proză destinate claselor I-IV se vor acorda următoarele premii: 1.200 lei (premiul I), 1.000 lei (premiul al II-lea) și 800 lei (premiul al III-lea).

Pentru textele în proză destinate claselor V-VIII premiile vor fi de: 1.500 lei (premiul I), 1.200 lei (premiul al II-lea) și 900 lei (premiul al III-lea).

Pentru versurile destinate claselor I-IV se vor acorda premii în valoare de: 1.200 lei (premiul I), 1.000 lei (premiul al II-lea) și 800 lei (premiul al III-lea), iar pentru versurile destinate claselor V-VIII, în valoare de: 1.500 lei (premiul I), 1.200 lei (premiul al II-lea) și 900 lei (premiul al III-lea).

Se vor putea acorda și mențiuni, nelimitate ca număr, care se vor ridica până la suma de 700 lei.

Autorii ale căror texte vor fi publicate vor încheia cu Editura de stat didactică și pedagogică contracte în baza cărora vor primi și drepturile de autor.

Textele premiate și recomandate pentru editare se vor publica în cuprinsul manualelor cu numele autorilor respectivi.

Rezultatele concursului se vor comunica prin presă.

Lucrările prezentate la concurs nu se restituie autorilor. Ele rămân în arhiva Editurii de stat didactice și pedagogice. Cele nepremiate, dar în situația de a putea fi îmbunătățite, vor fi publicate în cuprinsul manualelor cu eventuale refaceri în sensul celor cerute de comisie, refaceri ce vor fi făcute de autori pe baza unui contract cu editura. În cazul publicării lor, și aceste texte vor fi remunerate cu drepturi de autor.

Noi construcții școlare

În 1938 existau în Capitală numai 21 de unități școlare de învățământ mediu. Astăzi se numără aici 55 de școli medii și 20 de secții serale pentru învățământul mediu.

Numai în ultimii doi ani s-au dat în folosință peste 530 de săli de clasă în învățământul de cultură generală. În cursul anului trecut au fost inaugurate opt școli noi. Clădiri mari, însoțite, înzestrate cu tot ceea ce este necesar bunei desfășurări a muncii instructiv-educative — laboratoare, muzee, biblioteci, săli de gimnastică etc. — s-au ridicat în toate cartierele orașului — la Giulești, la Ferentari, în Cringăși, în Colentina sau în Apărătorii Patriei.

În comunele și satele regiunii Suceava se ridică mereu noi construcții școlare. Anul trecut, cu sprijinul activ al cetățenilor s-au ridicat în orașele și satele regiunii 42 de clădiri școlare. În acest an se vor ridica alte 69 școli noi.

Numerose școli noi se ridică an de an și în regiunea Argeș. Aici, ca urmare a largirii rețelei de școli, s-a reușit ca 97,4 la sută din absolvenții clasei a IV-a să fie cuprinși în clasa a V-a, punându-se astfel în practică hotărârile partidului și guvernului cu privire la generalizarea învățământului de 7 ani.

Numărul construcțiilor școlare din fond central și din contribuție voluntară s-a mărit continuu. Școlilor insalubre, cu mobilier deteriorat,

le-au luat locul clădiri noi, luminoase, spațioase. Numai în anul 1960 au fost construite în regiunea Argeș 57 de școli, însumând 259 săli de clasă.

Sute de elevi din Toplița, regiunea Mureș—Autonomă Maghiară, învață acum în noua școală medie, dată de curind în folosință.

În ultimul an, în cadrul regiunii Mureș—Autonomă Maghiară au fost construite noi școli medii la Tîrnăveni, Sărmaș și în alte localități. În perioada 1957—1960 în regiune s-au construit peste 500 de săli de clasă. Ca urmare, numărul elevilor din școlile medii și elementare a sporit cu peste 25.000.

Vestea ridicării unor noi școli în satele Găbud și Botez din comuna Cecălaca, raionul Luduș a constituit un eveniment de seamă pentru țărani muncitori și pentru copiii din comună.

Construcțiile noilor școli au fost terminate în numai câteva luni, cu sprijinul larg al sătenilor, al cadrelor didactice și al tinerilor. Acum, copiii țăranilor muncitori din satele Găbud și Botez învață în clădiri noi luminoase și spațioase.

Recent, în satul Noul din comuna Roșia, raionul Sibiu, s-au terminat lucrările de construcție a unei școli noi, care a și fost dată în folosință. La ridicarea ei au adus un aport deosebit cadrele didactice și locuitorii satului.

INFORMAȚIE

Ministerul Învățământului și Culturii a stabilit că cererile de transferare ale cadrelor didactice pentru anul școlar 1961/1962 se depun la secțiile de învățământ și cultură raionale (orașenești) de care aparțin cei în cauză, până la 15 martie a.c.

Transferările de cadre didactice se fac numai pentru motive întemeiate, dovedite cu acte, în aceleași condiții care au fost publicate în „Gazeta Învățământului” nr. 557 din 18 martie 1960.

Bibliografie

- Clasa Cușnir-Mihailovici: Mișcarea muncitorească din România între anii 1917—1921. Crearea P.C.R., Ed. politică — 8,90 lei.
- V. Liveanu: 1918 — Din istoria luptelor revoluționare din România, Ed. politică — 21,70 lei.
- Amintiri despre răzcoalele din 1907, Ed. politică — 5,25 lei.
- Din istoria luptelor greviste ale proletarietului din România — Vol. I, Ed. politică — 9,75 lei.
- Greva generală din România — 1920, Ed. politică — 14,50 lei.
- Muzeul de istorie a Partidului Muncitoresc Român, Ed. politică — 3 lei.
- Patruzeci de ani de la luptele din 13 Decembrie (1918—1958), Ed. politică — 4 lei.

Corul de copii al Ansamblului școlaresc de stat din Tîrgu Mureș

Doctorul Aumădoare

pe scena Teatrului „Tândărică“

Povestea Doctorului Aumădoare este foarte veche. Întimplările pline de haz și dutoșie prin care trece prietenul animalelor sînt cunoscute de-a lungul a cîteva generații, dar ele rămîn și astăzi la fel de vii și actuale. Din Anglia, unde doctorul cel bun este numit Doolittle, ajungînd în poveștile reușite Doctorul Aibolit, micul erou a călătorit pe toate meridianele și în toate continentele.

Dramatizarea lui V. Korostilev are meritul de a fi selecționat bogatul material al acestei suite de povestiri organizîndu-l într-o acțiune dinamică. Micul spectator urmărește cu emoție și interes călătoria Doctorului Aumădoare spre Țara maimușelor, întimplările pline de peripeții și lupta lui cu fiorosul pirat Barmalei. Bineînțeles că pînă la urmă bunul doctor, ajutat de ciinele Hau și de maimuța Cici, găsește îndepărtata țară, reușește să scape de urmăritori și vindică maimușele bolnave. În piesă se păstrează trăsăturile de caracter ale personajului principal și cu mijloace simple, ușor de înțeles, într-o replică vie, din care nu lipsește umorul, este arătat mediul în care trăiește el. Poate că mobilul dușmăniei lui Barmalei putea fi mai bine motivat, dar lupta în sine este pasionantă și plină de evenimente neașteptate.

Spectacolul Teatrului „Tândărică“ umele un gol îndelung resimțit în repertoriul ce se adresează celor mai mici spectatori ai săi. Copiii vor desprinde din piesă idei educative valoroase, familiarizîndu-se în primul rînd cu o serie de noțiuni privind lumea animalelor. Vor admira calitățile deosebite ale Doctorului Aumădoare, modestia și bunătatea lui, curajul de care dă dovadă în lupta cu bandiții și cu greutățile călătoriei, conștiințiozitatea pe care o arată și care-l face să treacă peste orice piedici pentru a-și îndeplini datoria. Faptul că simpatia pentru doctorul din piesă se va răsfrînge în viața de toate zilele asu-

pra noțiunii de doctor în sens larg și actual nu este un lucru de neglijat, căci, după cum se știe, mulți părinți împlinînd dificultăți din partea copiilor atunci cînd este vorba de efectuarea unui vaccin, a unei injecții sau chiar a unui inofensiv examen medical...

Realizarea spectacolului a solicitat desigur eforturi susținute din partea mînuitorilor și a regizorului, pentru că desfășurarea acțiunii cere mereu planuri noi de joc care, fără o judicioasă punere la punct și cizelare, pot duce la o fragmentare înțelegibilă în succesiunea scenelor.

Regizorul Ștefan Lenkisch a știut să evite tentația de a încărca spectacolul cu scene și mișcări inutile, făcînd astfel ușor de urmărit desfășurarea acțiunii. Un ritm mai viu și o mai precisă gradare spre rezolvarea conflictului în partea a doua a spectacolului ar fi fost însă necesare.

Am apreciat mult formula scenografei Mioara Buescu — ingeniozitatea celor trei planuri de joc pe care schimbările de decor se fac „la vedere“ fără coborîre de cortină. Unele rezolvări sînt foarte izbutite, ca aceea din tabloul în care valurile mării unduiesc lin. Totuși am reproșa scenografei lipsa de diferențiere a culorilor din partea a doua a spectacolului, culori ce nu transmit bogăția exotică a peisajului însoțit.

Păpușile create de Ella Conovici exprimă, cu mijloace simple, caracterul fiecărui personaj și, în primul rînd, al eroului principal, doctorul Aumădoare. Ceva mai puțin fericită este înfățișarea celor doi servitori ai lui Barmalei (Cel-care-ride-întotdeauna și Cel-care-nu-ride-niciodată), în care n-am regăsit umorul cu care au fost punctate celelalte personaje. La acest fapt a contribuit și vocea prea gravă a actorului C. Rauțchi.

Foarte expresivă muzica lui Dumitru Capoianu. Compozitorul nu a recurs la onomatopee și zgomote inutile, ci a însoțit în-treaga acțiune cu melodii frumoase și sugestive, muzica avînd aici rolul comentatorului.

Dintre mînuitori am apreciat în primul rînd pe Justin Grad care, ajutat de vocea lui Marcel Anghelescu, a dat viață doctorului Aumădoare, pe Rita Stoian, mînuitoarea maimușei Cici, pe Carmen Stamatiade, care a găsit mijloace adecvate pentru a arăta devotamentul și curajul lui Hau, apoi pe Costel Popovici (Barmalei), Valeriu Simion și Mihai Prujinschi (cei doi servitori), ca și pe ceilalți artiști mînuitori din spectacol.

Cu îndreptarea lipsurilor arătate, spectacolul cu piesa „Doctorul Aumădoare“ poate constitui un succes deplin al Teatrului „Tândărică“.

Mihai Crișan

DE PESTE HOTARE

S. U. A.

Mărturie semnificativă

Ce poate spera tineretul din regiunile Americii, cuprinse de dificultăți economice? Această întrebare a fost pusă senatorului democrat Joseph S. Klark într-o serie de scrisori ai căror autori sînt elevi din școlile medii dintr-un mic orașel din partea de nord-est a statului Pennsylvania. Rîndurile de mai jos, reproduse din scrisoarea elevei Mary Mouro, reflectă îngrijorarea care a cuprins pe mulți tineri din Statele Unite.

„Frecventez școala medie din Neshoning — astfel începe scrisoarea. M-am gîndit la viitorul meu. El nu mi se pare de loc strălucit. Perspectivele economice ale minunatului nostru șes sînt foarte proaste. Majoritatea colegilor mei de școală pleacă în căutare de lucru deoarece aici nu există de lucru pentru adulți, fără să mai vorbim de tineri“.

Mary Mouro trăiește într-o regiune cîndva prosperă, care s-a transformat acum într-o regiune a orașelor-fantomă de mineri, regiune carboniferă lăsată în părăsire, cu mine inundate în care este înmormintată munca a mii de oameni. Acum numai 10 la sută din mineri mai au de lucru. Viața lor, ca și a tinerilor, este din ce în ce mai grea.

FRANȚA

Criza învățămîntului

„Inteligența nu este rentabilă“, „devotamentul de asemenea“. Această este aprecierea revistei „Paris Match“ în legătură cu situația învățămîntului din Franța. „Copiii noștri — scrie revista cu amărăciune — vor să se instruiască, dar se face coada pentru a învăța în fața așezămintelor școlare arhiaglomerate în care profesorul este o persoană din ce în ce mai rară“ și, mărturiseste revista, „o persoană din ce în ce mai puțin competentă, deoarece dificultățile de recrutare fac din corpul didactic unul dintre acele regimete decimate cu care se completează efectivele pentru a le expedia în gura tunurilor înainte de a-și fi terminat instruirea“.

Concluzia la care ajunge revista este un adevărat strigăt de alarmă: „Lumea modernă se construiește cu inteligență și carența statului riscă să facă din Franța, în următorii ani, o țară slab dezvoltată din punct de vedere intelectual“.

CANADA

Un nou „centru al crimei“

Correspondentul agenției vest-germane D.P.A. relatează că Montreal, cel mai mare oraș al Canadei, cu 2.000.000 de locuitori, a în-trecut în ultimii ani trista faimă a orașului Chicago, devenind principalul „centru al crimei“ din întreaga Americă de nord.

Spargerile de bănci și jafurile sînt la ordinea zilei la Montreal.

În 1960 au fost înregistrate 640 de atacuri urmate de jaf, iar anul acesta au și avut loc 60 de spargerile de bănci, din care o mare parte au fost săvîrșite de bande cuprinzînd elevi. Este efectul educației burgheze și al „grijii“ statului pentru condițiile în care sînt crescuți copiii.

ANGLIA

Cînd pentru învățămînt nu se găsesc bani...

Știri și-a făcut loc în coloanele ziarelor: cîteva rînduri care vorbeau despre uriașele cheltuieli pentru înarmare ale Angliei. Se citau cifre astronomice. Cam tot în aceleași zile a văzut lumina tiparului și o altă știre, aparent fără legătură cu cea menționată mai înainte. Știrea aceea — îndeajuns de laconică — relata despre reducerea unor cheltuieli destinate învățămîntului britanic. Reducerea privea construirea de locuințe pentru instituțiile de învățămînt în perioada 1962-1963 și era deosebit de substanțială, după cum ne încredințează săptămînalul „Reynolds News“. Suma prevăzută inițial fusese de 170.000.000 lire sterline. Unora li s-a părut o sumă prea mare însemna cîteva rachete și bombe mai puțin. De aceea a fost redusă, astfel că nu a mai rămas nici măcar la jumătate.

Reacția opiniei publice a fost vehementă. Sindicatul național al profesorilor a caracterizat hotărîrea autorităților ca fiind „monstruoasă“. Un profesor și-a exprimat astfel indignarea într-o declarație făcută ziarului „Reynolds News“: „Reducerea alocărilor este scandalosă“.

Părinții și profesorii au manifestat o adevărată revoltă. Problema clădirilor pentru școli este deosebit de gravă în Anglia. Multe clădiri ce adăpostesc actualmente instituții școlare sînt girbovite de povara citorva secole. Deseori ziarele engleze au fost nevoite să recunoască faptul că unele școli de pe insulele britanice nu merită acest nume dacă însem seama de cerințele secolului XX. Sub presiunile opiniei publice, autoritățile au promis remedierea situației.

Promisiunile au fost mari, dar înlăptuirile s-au dovedit a fi mai puțin decît modeste. La Manchester trebuiau construite 22 de școli. O dată cu reducerea alocărilor speranțele s-au limitat la opt construcții. La Bristol fuseseră promise 10 școli noi, iar acum se vorbește doar despre două. Adică a cincea parte! Se mai pot da multe alte exemple. Londra, Cardiff și alte localități britanice vor continua să suporte dificultățile unui învățămînt ce se desfășoară în condiții anormale.

Dar problema învățămîntului britanic este mult mai amplă. Presa britanică arată că în Anglia se resimte lipsa a 60.000 de învățători în școlile elementare și medii. Influential ziar londonez „Times“ scria că sute de mii de copii în vîrstă de 15 sau 16 ani pleacă din școli fără a poseda cunoștințele necesare datorită lipsei de profesori. Necăle de cadre didactice au devenit atât de acute încît Ministerul învățămîntului al Angliei a adresat un apel tuturor profesorilor care au renunțat la profesarea meseriei lor, cerîndu-le să revină la catedre. Nu trebuie uitat însă un singur lucru: lipsa de cadre didactice trebuie pusă în strînsă legătură cu condițiile proaste de salarizare.

Opinia publică și chiar unele ziare burgheze recomandă guvernului să studieze cu mai multă atenție problemele învățămîntului britanic și să ia măsuri eficiente pentru înlăturarea situației actuale. Din păcate, însă, autoritățile britanice sînt preocupate într-o măsură considerabil mai mare de politica „războiului rece“ și a cursei înarmărilor decît de dezvoltarea învățămîntului.

Andrei Dragu

Filme didactice noi

Arhiva Națională de Filme își îmbogățește anual fondul de filme didactice, științifice și educative, pe care le pune la dispoziția școlilor pentru a fi folosite în procesul instructiv-educativ.

Dintre filmele achiziționate în ultimul timp recomandăm următoarele:

„Paginile unei vieți mari“, film sovietic care prezintă aspecte din viața lui Karl Marx. Filmul are o mare valoare educativă și documentară și este bine să fie vizionat în cit mai multe școli.

„Din trecutul Pămîntului“, film românesc care face o incursiune în istoria vieții Pămîntului de la apariția lui pînă la epoca fierului, contribuie la completarea cunoștințelor elevilor în acest domeniu. Filmul poate fi folosit în predarea lecțiilor de geologie.

„Florile“, producție a studiourilor de filme din R.P. Polonă prezintă deosebit de sugestiv procesul de formare a fructelor. Filmul poate fi folosit la lecțiile de botanică și de cunoștințe agricole.

„In văile și munții Arcticii“, producție a studiourilor din R.P. Ungară, prezintă viața plantelor și a animalelor din această regiune a globului pămîntesc. Filmul contribuie la completarea și fixarea cunoștințelor pe care le capătă elevii la lecțiile de geografie și științe naturale.

„Pe cărările junglei“, film sovieto-chinez, arată aspecte din vegetația și din fauna junglei chineze. Filmul folosește la consolidarea cunoștințelor de botanică și de zoologie.

Scările care doresc să împrumute filme se pot adresa Arhivei Naționale de Filme, București, str. Sobarului nr. 1, raionul N. Bălcescu, telefon 15.67.28. Filmele se trimit gratuit.

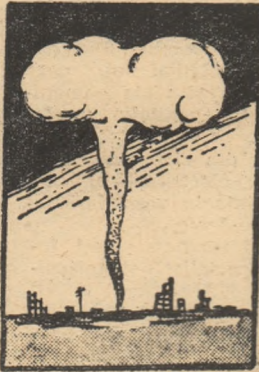
Învățămînt à la Bonn

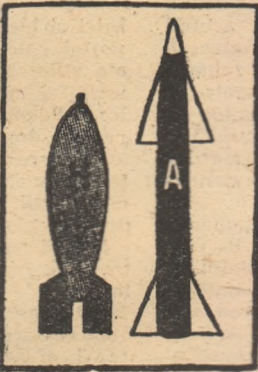
„Zoologie“

„Istorie“

„Botanică“

„Chimie“

„Educație fizică“

(Din „Ucitelskaia gazeta“ nr. 128/4718)